

Grey Scale #13

Part Code ST1316

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

M.O

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA LOGISTYKI WL

AON wewn. 4463/93

JAWNE

Egz. nr 1

WSPARCIE LOGISTYCZNE PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE I W NATARCIU

Skrypt

WARSZAWA

1993

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA LOGISTYKI WL

AON wewn. 4463/93

JAWNE

██████████
Egz. nr 1

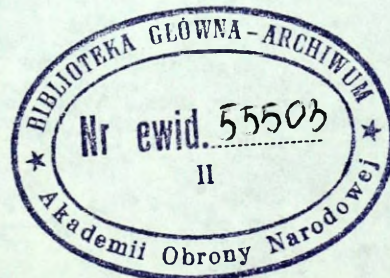
WSPARCIE LOGISTYCZNE PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE I W NATARCIU

Skrypt

JAWNE

Europejskim Naczelny

05.11.2002r

Niniejszy skrypt zalecam do wykorzystania w procesie dydaktycznym w AON przez nauczycieli akademickich i studentów.

W treści skryptu autorzy wyrażają własne poglądy na temat wsparcia logistycznego pułku zmechanizowanego w obronie i natarciu

KOMENDANT
WYDZIAŁU WOJSK LĄDOWYCH

Skowron
płk prof. dr hab. Stanisław KOZIEJ

Skrypt, pod redakcją i kierownictwem merytorycznym płk. prof. dr hab. inż. Eugeniusza NOWAKA, opracował zespół nauczycieli akademickich w składzie:

- ppłk dypl. Krzysztof SZELAĞ
- wstęp oraz pkt 1 i załącznik 1.
- mjr dypl. Sławomir OWCZAREK
- pkt 2 i załączniki 2-4.

SPIS TRESCI

	str
WSTEP.....	5
1. Wsparcie logistyczne pułku zmechanizowanego w obronie	-7
1.1. Organizowanie wsparcia logistycznego.....	-7
1.1.1. Przygotowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań w obronie.....	-7
1.1.2. Ugrupowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych..	-8
1.1.3. Rozmieszczenie pododdziałów i urzędzeń logistycz- nych pułku w terenie oraz ich przemieszczanie w toku obrony.....	-9
1.1.4. Wyznaczanie i utrzymanie dróg dowozu i ewakuacji...	-10
1.2. Zaopatrywanie pułku zmechanizowanego w obronie.....	-11
1.2.1. Potrzeby materiałowe.....	-11
1.2.2. Realizacja zaopatrywania.....	-13
1.3. Serwis techniczny.....	-16
1.3.1. Uszkodzenia w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym....	-16
1.3.2. Rozpoznanie techniczne	-17
1.3.3. Ewakuacja techniczna.....	-18
1.3.4. Remont uzbrojenia i sprzętu technicznego.....	-19
1.4. Pomoc medyczna.....	-20
1.4.1. Straty sanitarne.....	-17
1.4.2. Działalność lecznicza.....	-21
1.4.3. Ewakuacja medyczna.....	-22
1.5. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w obronie....	-23
1.5.1. Kierowanie wsparciem logistycznym w czasie przygotowania pułku do obrony.....	-23
1.5.2. Kierowanie wsparciem logistycznym w toku obrony....	-24
2. Wsparcie logistyczne pułku zmechanizowanego w natarciu	-26
2.1. Organizowanie wsparcia logistycznego.....	-26
2.1.1. Przygotowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań w natarciu.....	-26
2.1.2. Ugrupowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych..	-27
2.1.3. Rozmieszczenie pododdziałów i urzędzeń logistycznych pułku w terenie i ich przesuwanie w toku natarcia..	-29
2.1.4. Wyznaczanie i utrzymanie dróg dowozu i ewakuacji...	-29
2.2. Zaopatrywanie pułku zmechanizowanego w natarciu.....	-30
2.2.1. Potrzeby materiałowe pułku w natarciu.....	-30
2.2.2. Realizacja zaopatrywania pułku w czasie przygotowania i prowadzenia natarcia.....	-34

2.3. Serwis techniczny.....	-37
2.3.1. Straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w natarciu.....	-37
2.3.2. Rozpoznanie techniczne pułku w natarciu.....	-39
2.3.3. Ewakuacja uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego pułku w natarciu.....	-40
2.3.4. Remont uzbrojenia i sprzętu technicznego pułku w natarciu.....	-41
2.4. Pomoc medyczna.....	-43
2.4.1. Straty sanitarne.....	-43
2.4.2. Działalność lecznicza.....	-44
2.4.3. Ewakuacja medyczna.....	-46
2.5. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w natarciu...	-47
2.5.1. Kierowanie wsparciem logistycznym w czasie przygotowania pułku do natarcia.....	-47
2.5.2. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w toku natarcia.....	-48
ZALĄCZNIKI.....	
1. Ugrupowanie i rozmieszczenie pododdziałów i urzędzeń logistycznych pułku zmechanizowanego w obronie	-51
2. Ugrupowanie pododdziałów logistycznych w natarciu.....	-53
3. Działanie pododdziałów logistycznych pułku w natarciu w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.....	-55
4. Działanie pododdziałów logistycznych pułku w natarciu po podejściu z głębi.....	-57
WYKAZ LITERATURY.....	-61

WSTĘP

Sposób organizowania i realizacji wsparcia logistycznego pułku w obronie i w natarciu zależy od rodzaju otrzymanego zadania bojowego, decyzji dowódcy, sytuacji bojowej i logistycznej, warunków terenowych i atmosferycznych oraz możliwości wykonawczych pododdziałów logistycznych itp. Wsparcie logistyczne powinno zapewnić pododdziałom pułku dobre warunki do skutecznego prowadzenia obrony i natarcia.

Bardzo istotny wpływ na proces organizowania wsparcia logistycznego, a w konsekwencji również i na jego realizację ma sposób przejścia pułku do obrony lub natarcia. Determinuje on bowiem czas jakim będą dysponowały organa kierowania i pododdziały logistyczne na przygotowanie się do realizacji zadań wsparcia logistycznego, a także na przygotowanie pod względem logistycznym pododdziałów pułku.

W skrypcie rozpatrzono problemy wsparcia logistycznego pułku w następujących sytuacjach:

a/ przejście do obrony:

- 1/ bez styczności z nieprzyjacielem;
- 2/ w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

W obu powyższych sposobach uwzględniono ponadto specyfikę wsparcia logistycznego pułku w obronie:

- a/ przeszkody wodnej;
- b/ w terenie zurbanizowanym;
- c/ w terenie górzystym;
- d/ w terenie leśnym;
- e/ na wybrzeżu morskim;
- f/ w zimie;
- g/ w nocy.

b/ przejście pułku do natarcia:

- 1/. Kiedy pułk przechodzi do natarcia po podejściu z głębi (z marszu):
 - a/ po uprzednim zajęciu rejonu wyjściowego w odległości 20 - 40 km od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela;
 - b/ bez zajmowania rejonu wyjściowego (kiedy natarcie pułku oraz jego wsparcie logistyczne organizuje się w czasie marszu).
- 2/. Kiedy pułk przechodzi do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem:

- a/ gdy pułk znajdował się uprzednio w obronie;
- b/ natarcie z marszu nie miało powodzenia;
- c/ po podejściu z głębi i dokonaniu luzowania.

W obu powyższych sposobach uwzględniono ponadto specyfikę wsparcia logistycznego pułku w natarciu:

- a/ z forsowaniem przeszkody wodnej;
- b/ w terenie zurbanizowanym;
- c/ w terenie górzystym;
- d/ w terenie lesistym;
- e/ na wybrzeżu morskim;
- f/ w zimie;
- g/ w nocy.

Ponadto, przedstawiając warunki realizacji wsparcia logistycznego w pułku uwzględniono to, że może być ono prowadzone:

- a/ na broniącego się nieprzyjaciela /przełamanie/ (pułkowy odcinek przełamania 2km);
- b/ na wycofującego się nieprzyjaciela /pościg/ (w wyniku pomyślnie rozwijającego się natarcia lub w przypadku zamierzonego wycofania się nieprzyjaciela);
- c/ na nacierającego nieprzyjaciela (bój spotkaniowy - obie strony walczące dążą do wykonania zadania przez natarcie).

*

*

*

W skrypcie ograniczono się tylko do tych przedsięwzięć wsparcia logistycznego, realizowanych przez poszczególne pionki funkcyjne systemu logistycznego pułku, które w sposób istotny wpływają na skuteczne prowadzenie obrony lub natarcia.

1. WSPARCIE LOGISTYCZNE PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE

1.1. Organizowanie wsparcia logistycznego

1.1.1. Przygotowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych pułku zmechanizowanego do realizacji zadań w obronie

Przygotowanie pododdziałów i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań wsparcia logistycznego pułku w obronie odbywa się w okresie przygotowania obrony. Obejmuje ono:

- uzupełnienie pododdziałów logistycznych żołnierzami oraz braków w ich wyposażeniu;
- uzupełnienie środków materiałowych i technicznych środków bojowych przy sprzęcie oraz w pododdziałach pułku, a także odtwarzanie zapasów tych środków w składach pułkowych ;
- odtworzenie zdolności technicznej uzbrojenia i sprzętu technicznego przez wykonanie obsługiwań technicznych i remontów bieżących;
- przekazanie nadwyżki funduszu remontowego do batalionu remontowego dywizji;
- przystosowanie uzbrojenia i sprzętu technicznego do działania w oczekiwanych warunkach terenowych i atmosferycznych (np. malowanie sprzętu na kolor maskujący);
- wyewakuowanie rannych i chorych żołnierzy do dywizyjnego punktu medycznego lub szpitali stacjonarnych;
- zorganizowanie lub wydzielenie z pododdziałów logistycznych:
 - a/ z kzaop - transportu z amunicją do pierwszorzutowych batalionów, w tym szczególnie działających w rejonie głównego wysiłku obrony;
 - b/ - PRT, GER, PZUS - siłami krem;
 - c/ - PPM - siłami kmed;
- dostosowanie ugrupowania pododdziałów i urzędzeń logistycznych do ugrupowania obronnego pułku;
- przeszkolenie żołnierzy pododdziałów logistycznych do wykonywania zadań w obronie.

Zakres przygotowania pododdziałów i urzędzeń logistycznych .

do realizacji zadań w obronie zależy od czasu przeznaczanego na realizację przedsięwzięć przygotowawczych, wielkości posiadanych przez pułk zapasów ruchomych środków zaopatrzenia, stanu technicznego uzbrojenia i sprzętu technicznego, sposobu przejścia pułku do obrony oraz spodziewanych warunków realizacji wsparcia logistycznego.

Jeżeli obrona pułku organizowana będzie bez styczności z nieprzyjacielem, to do czasu rozpoczęcia działań możliwe będzie wykonanie większości lub całości przedsięwzięć przygotowawczych do realizacji wsparcia logistycznego.

Jeżeli pułk przechodzi do obrony w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, część wyżej wymienionych przedsięwzięć będzie realizowana w toku obrony - jednocześnie z bieżącą ewakuacją rannych i chorych oraz uzbrojenia i sprzętu technicznego, bieżącym zaopatrywaniem wojsk oraz ewakuacją i remontem uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego.

Przygotowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w tzw. warunkach szczególnych wymaga dodatkowo uwzględnienia ich specyfiki.

1.1.2. Ugrupowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych

Sposób ugrupowania pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku w obronie zależy od otrzymanego zadania i wynikającego z niego ugrupowania bojowego, sytuacji taktycznej i logistycznej, warunków terenowych, atmosferycznych i innych.

W pułku broniącym się w pierwszym rzucie dywizji pododdziały logistyczne z reguły ugrupowuje się w dwóch rzutach.

W pierwszym rzucie na bazie kompanii medycznej rozwija się pułkowy punkt medyczny /PPM/, który rozmieszcza się za drugorzutowymi batalionami lub na rubieży ich rozwinięcia, w odległości 8-12 km od przedniego skraju obrony. Na bazie kompanii remontowej organizuje się 1-2 grupy ewakuacyjno-remontowe /GER/, które rozmieszcza się między pierwszym a drugim rzutem pułku, w odległości 3-5 km od przedniego skraju obrony. Ponadto do pierwszorzutowych batalionów, z kompanii zaopatrzenia, może być wydzielony transport z amunicją.

W drugim rzucie na bazie kompanii zaopatrzenia organizuje się pułkowy punkt zaopatrzenia /PPZ/, a na bazie kompanii remontowej punkt zbiórki uszkodzonego sprzętu /PZUS/, które rozmiesz-

cza się za ugrupowaniem drugorzutowych batalionów, w odległości 10-15 km od przedniego skraju obrony.

W pułku organizującym obronę w drugim rzucie dywizji pododdziały i urządzenia logistyczne rozmieszcza się podobnie jak w pułku pierwszorzutowym lub w jednym rzucie, w odległości do 15 km od przedniego skraju obrony pułku.

1.1.3. Rozmieszczenie pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku w terenie i ich przesuwanie w toku obrony

Pododdziały i urządzenia logistyczne pułku rozmieszcza się w rejonie działania pułku w pobliżu dróg dowozu i ewakuacji, w terenie dogodnym do maskowania oraz obrony i ochrony. Należy unikać rozmieszczania pododdziałów i urządzeń logistycznych na prawdopodobnym kierunku głównego uderzenia nieprzyjaciela oraz w dużych masywach leśnych.

Celowe jest rozmieszczanie pododdziałów i urządzeń logistycznych w rejonach zurbanizowanych oraz w pobliżu walczących pododdziałów pułku. Stwarza to korzystniejsze warunki do ich obrony i ochrony.

Poza zasadniczymi rejonami rozmieszczenia pododdziałów i urządzeń logistycznych, w obronie wyznacza się i rozpoznaje rejon zapasowy.

W szczególnych sytuacjach rozmieszczenie pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku może być inne od przedstawionego powyżej. Na przykład: bliżej przedniego skraju obrony rozmieszcza się je zimą, w terenie górzystym lub lesiasto - jeziornym i w obronie przyczółka na przeszkodzie wodnej, natomiast głębiej podczas działań opóźniających. Jeżeli pułk broni się w okrążeniu to rozmieszcza się je w centrum ugrupowania.

Przesunięcie pododdziałów i urządzeń logistycznych do rejonów zapasowych lub nowych rejonów organizuje się z jednoczesnym zachowaniem ciągłości wsparcia logistycznego walczących pododdziałów. Decyzję o ich przesunięciu podejmuje dowódca pułku na wniosek szefa logistyki. Jest ono ściśle uzależnione od sytuacji bojowej. Jeżeli np. obrona organizowana była bez styczności z nieprzyjacielem, to może się okazać, że pułk działa na głównym kierunku uderzenia tzn. na innym niż wcześniej przewidywano. Może zająć wówczas potrzeba odsunięcia sił i środków logistycznych z zagrożonego kierunku. Podobnie w przypadku włamania się nie-

przyjaciela w głąb obrony niezbędne może okazać się przesunięcie części lub całości sił logistycznych na inny pomocniczy kierunek.

Organizacja przesunięcia pododdziałów i urządzeń logistycznych zależy od stopnia ich zagrożenia. Na przykład, jeżeli nie przewiduje się włamania nieprzyjaciela na kierunku rozmieszczenia pododdziałów logistycznych, a jednocześnie realizowany jest dowóz środków materiałowych, przesunięcie kompanii zaopatrzenia można dokonać w dwóch rzutach: część przegrupowuje się do nowego rejonu, a część wykonuje dowóz, po czym dołącza do części pierwszej w nowym rejonie.

W przypadku bezpośredniego zagrożenia pododdziałów i urządzeń logistycznych przez nacierającego nieprzyjaciela, ich przesunięcie dokonuje się jednocześnie całością sił.

Zajęcie nowego rejonu rozmieszczenia przez pododdziały i urządzenia logistyczne zawsze poprzedzone jest rekonesansem logistycznym. Rekonesans ten prowadzi się w celu rozpoznania warunków terenowych w rejonach planowanego rozwinięcia pododdziałów i urządzeń logistycznych, zwłaszcza pod kątem ich przydatności do rozmieszczenia i funkcjonowania sił logistycznych, a także ich obrony i ochrony, istniejących dróg dowozu i ewakuacji, stanu sanitarno-epidemicznego i sanitarnohigienicznego terenu oraz źródeł wody i możliwości wykorzystania zasobów miejscowych.

1.1.4. Wyznaczanie i utrzymanie dróg dowozu i ewakuacji

W rejonie obrony pułku drogi dowozu i ewakuacji wyznacza się i przygotowuje wykorzystując przede wszystkim istniejącą sieć drogową.

W pułku, na kierunku obrony każdego batalionu pierwszego rzutu wyznacza się po jednej zasadniczej drodze dowozu i ewakuacji. Jedną z tych dróg z reguły stanowi przedłużenie dywizyjnej drogi dowozu i ewakuacji. Drogi te przebiegają od rokady dywizyjnej (z rejonu rozmieszczenia drugiego rzutu pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku) do pododdziałów logistycznych batalionów pierwszego rzutu. Dla ułatwienia pododdziałom transportowym dokonywania manewru z jednego kierunku na drugi wyznacza się pułkowe drogi rokadowe. Przebiegają one na wysokości rejonów rozmieszczenia pododdziałów logistycznych pierwszorzę-

wych batalionów, stanowisk ogniowych artylerii pułkowej, a w razie wystąpienia w rejonie obrony pułku przeszkody wodnej również przed i za przeszkodą wodną.

Oprócz zasadniczych i rezerwowych dróg dowozu i ewakuacji, w pułku wyznacza i rozpoznaje się również zapasowe drogi dowozu i ewakuacji.

Wyboru dróg dokonuje szef logistyki wspólnie z szefem saperów pułku, ustalając razem zakres ich przygotowania i sposób utrzymania.

Określenie przydatności wybranych dróg do realizacji dowozów i ewakuacji powinno nastąpić podczas rekonesansu logistycznego, w czasie którego ustalane są objazdy węzłów komunikacyjnych i innych niewralgicznych punktów na tych drogach.

Pułkowe drogi dowozu i ewakuacji utrzymuje kompania saperów a regulację ruchu i ich ochronę organizuje kompania ochrony i regulacji ruchu.

1.2. Zaopatrywanie pułku zmechanizowanego w obronie

1.2.1. Potrzeby materiałowe

Wielkość potrzeb materiałowych pułku w obronie wynika ze stanu zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych w chwili otrzymania zadania, przewidywanego ich zużycia i strat w toku walki obronnej oraz wielkości zapasów jakie należy posiadać pod koniec dnia walki.

Zawsze należy dążyć do zgromadzenia pełnych zapasów ruchomych środków materiałowych i technicznych środków bojowych. Natomiast wielkości ich zapasów doraźnych, w tym szczególnie amunicji artyleryjskiej i moździerzowej zgromadzonych na stanowiskach ogniowych artylerii powinna być taka, jaka może być zużyta przed opuszczeniem tych stanowisk przez artylerię.

Stan ukończenia zapasów zaopatrzenia w chwili otrzymania zadania przez pułk zależy w dużej mierze od warunków jego przejścia do obrony. Jeżeli pułk nie był wcześniej zaangażowany w walce, to może posiadać nawet pełne zapasy środków materiałowych i technicznych środków bojowych. Natomiast jeżeli wcześniej walczył to stan zapasów zaopatrzenia będzie z reguły poniżej norm.

Wielkość zużycia środków materiałowych i technicznych środ-

ków bojowych w czasie organizowania i prowadzenia obrony zależy od charakteru wykonywanego zadania bojowego, roli i miejsca pułku w ugrupowaniu bojowym dywizji, stosowanych przez strony walczące środków rażenia, wielkości przewagi nieprzyjaciela, warunków terenowych i atmosferycznych oraz innych czynników wynikających z konkretnej sytuacji na polu walki.

Duże zużycie amunicji i środków inżynieryjno - saperskich wystąpi z reguły w pułku broniącym się na głównym kierunku uderzenia nieprzyjaciela, wykonującym kontrataki i walczącym w niekorzystnych dla obrony warunkach terenowych.

W ciągu jednego dnia obrony pułk zmechanizowany może zużyć 250-400 t środków materiałowych, w tym 160-280 t amunicji (ok. 75 %) i 40 - 50 t mps (ok. 15 %).

Dzienne zużycie amunicji i paliw w pułku broniącym się w rejonie głównego wysiłku obrony dywizji przedstawia tabela nr 1.

Wielkość zapasów środków zaopatrzenia dla pułku przechodzącego do obrony określa szef logistyki dywizji, uwzględniając jego zadanie i możliwości zaopatrywania w czasie walki.

Przedstawione powyżej wielkości zużycia środków zaopatrzenia mogą mieć miejsce w pułku prowadzącym obronę w warunkach terenowych i atmosferycznych odpowiadających terenom Polski środkowej. Natomiast zużycie środków zaopatrzenia w tzw. warunkach szczególnych cechuje inna dynamika i struktura.

Tabela nr 1

	Rodzaj środka materiałowego	Jk	Z użyciem BMR	Bez użycia BMR
A M U N I C J A	strzelecka	jo	0,40-0,50	0,45-0,60
	strzelecka pokładowa	jo	0,60-0,80	0,75-1,00
	moździerzowa	jo	0,70-1,00	0,90-1,20
	artyleryjska	jo	1,00-1,50	1,30-1,80
	czołgowa	jo	0,60-1,00	0,80-1,20
	przeciwlotnicza	jo	1,30-1,50	1,30-1,50
	rakiety plot	jo	0,20-0,25	0,20-0,25
	PPK	jo	0,80-1,10	1,00-1,40
P A L I W A	benzyna samochodowa	jn	0,20-0,25	0,20-0,25
	olej napędowy do pk	jn	0,20-0,25	0,20-0,25
	olej napędowy do pg	jn	0,20-0,25	0,20-0,25

Tabela 1. Dzienne zużycie amunicji i paliw w pułku zmechanizowanym broniącym się w rejonie głównego wysiłku obrony dywizji

W terenie górzystym - wystąpi znaczny wzrost zużycia mps (1,5-2,0 razy), amunicji moździerzowej (2-3 krotnie), materiałów wybuchowych oraz produktów żywnościowych podnoszących kaloryczność spożywanych posiłków.

W terenie lesistym - wystąpi z reguły zwiększone zużycie amunicji moździerzowej, artyleryjskiej do ognia pośredniego, strzeleckiej oraz paliw, zaś zmniejszone może być zużycie amunicji czołgowej, przeciwlotniczej i PPK.

W rejonie zurbanizowanym - wystąpi zwiększone zużycie materiałów wybuchowych, zaś zmniejszone będzie zużycie mps.

W obronie przeszkody wodnej - może wystąpić zwiększone zużycie amunicji artyleryjskiej zwłaszcza w obronie przyczółka.

W zimie - ma miejsce znaczne zwiększenie zużycia mps (1,5-2,0 razy) ze względu na trudne warunki eksploatacji sprzętu technicznego. Mogą również wzrosnąć potrzeby na materiały wybuchowe używane do wykonania ukryć dla ludzi i sprzętu.

W warunkach nocnych - używana jest amunicja oświetlająca oraz wzrasta zapotrzebowanie na amunicję strzelecką.

Realizując zaopatrywanie poza bieżącym zużyciem środków zaopatrzenia, należy uwzględnić straty wynikłe na skutek uderzeń nieprzyjaciela na pododdziały pułku, w tym również na pododdziały logistyczne.

Stan zapasów środków zaopatrzenia pod koniec dnia obrony powinien zapewnić możliwość skutecznego jej kontynuowania w dniu następnym. Zatem należy dążyć do odtworzenia minimum 75 % stanu normatywnych zapasów ruchomych amunicji oraz 60-70 % zapasów innych środków materiałowych.

1.2.2. Realizacja zaopatrywania

Zasadniczym źródłem zaopatrzenia dla pułku są zapasy utrzymywane w pododdziałach logistycznych dywizji. W obronie mogą być ponadto wykorzystywane środki zaopatrzenia zgromadzone w składach stacjonarnych i na stacjach wylądowczych, zwłaszcza gdy znajdują się one w pobliżu rejonu obrony /ześrodkowania/ pułku.

Zasadniczym sposobem zaspakajania potrzeb na środki zaopatrzenia w pułku broniącym się w rejonie głównego wysiłku obrony dywizji, jest ich dowóz organizowany przez szefa logistyki dywizji. Natomiast pułki broniące się poza tym rejonem dowóz środków materiałowych i technicznych środków bojowych realizują

własnym transportem.

W obronie pułku ściśle powiązanie dowozu z ewakuacją, wyrażające się w wykorzystaniu opróżnionego transportu po dowozie środków zaopatrzenia do ewakuacji rannych i chorych oraz uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego, opakowań itp. musi być rygorystycznie przestrzegane, zwłaszcza na kierunkach zagrożonych włamaniem się nieprzyjaciela.

Dowóz środków materiałowych i technicznych środków bojowych, realizowany w zależności od sytuacji, przy użyciu transportu samochodowego różnych szczebli organizacyjnych przełożonego, własny i podwładnego, ułatwia pomijanie w trakcie dowozu niektórych ogniw zaopatrywania, a tym samym częstych i pracochłonnych przeładunków.

W zależności od warunków przejścia pułku do obrony, może wystąpić duże zróżnicowanie w dowozie środków zaopatrzenia. Jeżeli obrona organizowana jest bez styczności z nieprzyjacielem a w pododdziałach i składach pułku odtworzone są pełne zapasy ruchome, to zgromadzenie zapasów doraźnych zaopatrzenia w tym zwłaszcza amunicji, nastąpi mniej trudnościami niż w sytuacji gdy obrona będzie organizowana w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, kiedy to gromadzenie zapasów doraźnych, przebiegać będzie równoległe z odtwarzaniem zapasów ruchomych. Potrzeby przewozowe w czasie prowadzenia przez pułk obrony zależą od wielkości zużycia środków zaopatrzenia oraz od stanu zapasów jaki należy zgromadzić pod koniec dnia walki. Jeżeli np. będą gromadzone pełne zapasy ruchome środków materiałowych i technicznych środków bojowych, wówczas trzeba będzie ich dowieźć tyle, ile zużyły i straciły pododdziały w ciągu całego dnia walki. Wielkość tego dowozu może wynosić ok. 300 t.

Potrzeby przewozowe w pułku drugorzutowym lub broniącym się poza rejonem głównego wysiłku obrony będą znacznie mniejsze od powyższych.

Z porównania potrzeb materiałowych z możliwościami przewozowymi pododdziałów logistycznych pułku wynika, że duże trudności mogą wystąpić w realizacji dowozu amunicji w okresie organizowania obrony, szczególnie jeżeli będzie ona organizowana w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Jeżeli w dowozie będzie wykorzystany tylko transport pułkowy przeznaczony do przewozu amunicji to będzie musiał on wykonać trzy rejsy. Z uwagi na to, że okres organizacji obrony przez

pułk jest zwykle bardzo krótki, a niekiedy może w ogóle nie wystąpić, niezbędna jest pomoc transportu wyższego szczebla. Natomiast dowódz pozostałych środków materiałowych i technicznych środków bojowych pułk jest w stanie wykonać własnym transportem.

W przypadku kiedy czas na organizację obrony jest odpowiednio długi, a potrzeby materiałowe pododdziałów pułku niewielkie, wówczas pułk może odbierać środki materiałowe i techniczne środki bojowe własnym transportem z DPZ oraz wyznaczonych składów stacjonarnych lub stacji wylądowania.

W sytuacji znacznych strat w transporcie pułku, część zadań przewozowych będzie musiał wykonać transport dywizji. W trudnej sytuacji bojowej do dowozu amunicji dla pododdziałów pułku, mogą być również użyte wozy bojowe pododdziałów drugorzutowych.

Dowódz środków zaopatrzenia w toku obrony pułku mogą komplikować również warunki terenowe i atmosferyczne.

W terenie górzystym - znacznemu zmniejszeniu ulega prędkość jazdy samochodów do 2-3 km/godz. i ich użyteczna ładowność o około 15-40 %. Znacznie zmniejsza się również wykorzystanie przyczep transportowych, którymi na szczeblu pułku przewozi się 25-50 % ładunków. W szczególnie trudnych warunkach terenowych może zaistnieć konieczność użycia transportu konnego lub jucznego, a nawet pododdziałów nosicieli (tragarzy).

W terenie leśnym - mogą wystąpić znaczne trudności transportowe, z uwagi na słabo rozwiniętą sieć drogową oraz jej z reguły niski stan techniczny, zwłaszcza w okresie roztopów i zimą. Może zajść potrzeba użycia do dowozu zaopatrzenia nawet wozów bojowych.

W terenie zurbanizowanym - trudności w dowozie środków zaopatrzenia mogą wynikać z powodu zagruzowania ulic i pożarów. Dowóz będą cechować: mała odległość przewozu, konieczność wcześniejszego kompletowania ładunków, trudności w orientowaniu się kierowców w terenie, konieczność organizowania licznych punktów przeładunkowych, grup nosicieli, korzystania z transportu opancerzonego, itp.

W obronie przeszkody wodnej - zwłaszcza obrony organizowanej na przyczółku, dostarczanie środków zaopatrzenia staje się szczególnie trudnym zadaniem w przypadku braku przepraw mostowych i długich przerw w pracy przepraw promowych. Może zajść potrzeba przeprawiania środków zaopatrzenia na drugi brzeg przy użyciu środków desantowo - przepławowych lub podręcznych.

W tych warunkach zaleca się przeprowadzanie środków zaopatrzenia przez przeszkodę wodną wraz z przewożącymi je samochodami. Paliwa w beczkach mogą być przeprowadzane wplaw, a przeprawę ładunków jednorodnych organizuje się na kilku osiach przeprawowych.

W czasie obrony w zimie - mogą wystąpić trudności w dowozie środków zaopatrzenia z powodu zasp śnieżnych, gołoledzi, niskich temperatur itp. Do dowozu zaopatrzenia mogą być wykorzystane wówczas ciągniki gąsienicowe z przyczepami na płozach i transport konny. W szczególnie trudnych warunkach organizuje się dostarczanie środków zaopatrzenia przez nosicieli na nartach i saniami.

1.3. Serwis techniczny

1.3.1. Uszkodzenia w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym

Wielkość uszkodzeń w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w obronie zależy od jego miejsca w ugrupowaniu bojowym dywizji, treści otrzymanego zadania oraz warunków terenowych i atmosferycznych w jakich będzie je wykonywał.

Wielkości średnich dobowych uszkodzeń w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w obronie, prowadzonej bez użycia broni masowego rażenia zawarte zostały w tabeli nr 2.

W obronie w warunkach stosowania broni masowego rażenia straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym mogą wzrosnąć o 25 % w stosunku do wartości podanych w tabeli nr 2.

W pułku broniącym się w rejonie głównego wysiłku obrony dywizji wielkość uszkodzeń w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym może osiągnąć górne wartości strat podanych w tabeli nr 2. Natomiast w pułku broniącym pomocniczego rejonu obrony dywizji straty mogą być zbliżone do dolnej granicy wartości podanych w tabeli nr 2.

Największe uszkodzenia w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku mogą powstawać na pierwszej pozycji obrony, w tym na odcinku przelamania oraz na rubieży wykonywania kontrataków. Uszkodzenia te mogą stanowić do 75 % uszkodzeń dobowych.

Na wielkość uszkodzeń w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym wpływa również teren, warunki atmosferyczne oraz czas jakim pułk będzie dysponował na przygotowanie obrony, w tym szczególnie na inżynierską rozbudowę rejonu obrony. Im wyższy bowiem będzie

stopień jej rozbudowy tym niższe będą uszkodzenia w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym.

Oprócz przedstawionych powyżej uszkodzeń będących skutkiem oddziaływania ogniowego nieprzyjaciela, w toku przygotowania i prowadzenia obrony mogą powstać również uszkodzenia eksploatacyjne wynikłe z niewłaściwego użytkowania uzbrojenia i sprzętu technicznego, trudnych warunków terenowych i atmosferycznych itp. Średniodobowe uszkodzenia eksploatacyjne mogą wynieść 1-3 % użytkowanego sprzętu. Największe uszkodzenia eksploatacyjne mogą wystąpić w pułku broniącym się w rejonie podmokłym, leśnym, górzystym oraz w warunkach niskich temperatur i grubej pokrywy śnieżnej.

Tabela nr 2

Rodzaj sprzętu	Uszkodzenia ogólne w %		Struktura uszkodzeń w %			
	I rzut	II rzut	RB	RS	RG	SP
Czołgi	13-16	9-12	45	25	10	20
BWP i pochodne	9-11	6-7	40	25	15	20
Transportery opancerzone	8-10	4-5	40	25	15	20
Samochody	3-6	4-5	65	20	5	10
Broń strzelecka	5-8	3-4	60	25	-	15
Sprzęt artyleryjski	8-10	5-6	40	25	15	20
Stacje r/lokacyjne	20-30	10-13	25	35	20	20

Tabela 2. Średnie dobowe straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym

1.3.2. Rozpoznanie techniczne

Zadania rozpoznania technicznego w czasie obrony pułku wykonują batalionowe patrole rozpoznania i pomocy technicznej /PRPT/ oraz pułkowy patrol rozpoznania technicznego /PRT/. Po-

nadto na korzyść rozpoznania technicznego pracują grupy ewakuacyjno-remontowe /GER/ oraz wszyscy użytkownicy sprzętu.

PRPT organizuje się w każdym batalionie na bazie organicznych ciągników ewakuacyjnych. W batalionie czołgów na bazie wozu zabezpieczenia technicznego /WZT/, a w batalionie zmechanizowanym na bazie wozu pomocy technicznej /WPT/ MTLB MORS. W czasie obrony rozmieszcza się je w ugrupowaniu bojowym kompanii pierwszorzutowych tj. około 500-700 m od rubieży styczności wojsk.

PRT organizuje się na bazie samochodu rozpoznania technicznego z krem pułku. Patrol prowadzi rozpoznanie techniczne w ugrupowaniu bojowym pułku w obszarze położonym pomiędzy jego pierwszym a drugim rzutem tj w odległości 5-6 km od rubieży styczności wojsk.

1.3.3. Ewakuacja techniczna

Ewakuację uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego w obronie pułku realizują PRPT oraz ciągniki ewakuacyjne GER.

W obronie pułku organizuje się zazwyczaj po jednym PRPT w każdym batalionie oraz 1-2 GER. Każda GER może posiadać w swoim składzie: 1-2 ciągniki ewakuacyjne, 1-2 drużyny remontu pojazdów gąsienicowych, drużynę remontu pojazdów kołowych i samochód z zestawami remontowymi.

Wydzielając siły i środki do GER działających na kierunku głównego wysiłku obrony należy przydzielić im większą liczbę środków ewakuacyjnych, natomiast działających na kierunkach mniej zagrożonych większą liczbę środków remontowych.

Jeżeli w pułku organizuje się batalionowe GER /w przypadku otrzymaniu wzmocnienia z dywizji/, to działają one w ugrupowaniu bojowym batalionu pomiędzy jego pierwszym a drugim rzutem, pułkowa GER w tym wypadku realizuje zadania ewakuacyjno-remontowe działając bezpośrednio za pierwszym rzutem pułku.

W obronie pułku z uwagi na możliwość włamania się nieprzyjaciela w głąb ugrupowania obronnego, szczególnego znaczenia w procesie ewakuacji nabiera wykorzystanie również sprzętu kzaop i innych pododdziałów. Na przykład transportem kzaop powracającym po dowozie środków zaopatrzenia ewakuuje się samochody, sprzęt holowany (moździerze, ZU-23-2 itp.) oraz sprzęt przenoszony (broń strzelecką, wyrzutnie ppk itp.).

W toku walki obronnej obowiązują następujące zasady ewaku-

acji:

- środki ewakuacyjne pułków ewakuują uszkodzony sprzęt do dróg dowozu i ewakuacji (ewakuacji technicznej) i pułkowych PZUS:

- sprzęt, którego remont przekracza możliwości ewakuacyjne pułku, ewakuują środki ewakuacyjne dywizji do dywizyjnego PZUS;

- w pierwszej kolejności ewakuuje się sprzęt z pododdziałów pierwszorzutowych;

- w szczególnych wypadkach w celu niedopuszczenia do przechwycenia przez nieprzyjaciela uszkodzonego sprzętu, do jego ewakuacji mogą być wykorzystane pojazdy bojowe;

- uszkodzone lub ugrzęźnięte pojazdy mechaniczne, których ewakuacja jest niemożliwa, a istnieje niebezpieczeństwo przejęcia go przez nieprzyjaciela, są niszczone przez specjalne grupy organizowane na rozkaz dowódcy pułku.

Posiadanymi siłami i środkami pułk w ciągu doby walki może wyewakuować średnio trzy czołgi, trzy BWP lub podobne pojazdy oraz trzy transportery opancerzone lub samochody.

1.3.4. Remont uzbrojenia i sprzętu technicznego

W obronie pułku remont bieżący uszkodzonego sprzętu wykonuje się w miejscu uszkodzenia lub na PZUS. Sprzęt wymagający pozostałych rodzajów remontów podlega dalszej ewakuacji. W ciągu doby walki siłami i środkami pułku można wyremontować:

- czołgów i równorzędnych pojazdów	- 4	szt;
- BWP i równorzędnych pojazdów	- 4	szt;
- Transporterów opancerzonych	- 1	szt;
- samochodów	- 5	szt;
- broni strzeleckiej	-20	ujp; ^{1/}
- sprzętu artyleryjskiego	- 1,3	ujp;

PZUS pułku rozwija się na rubieży lub za batalionami drugiego rzutu, tj. 10 - 12 km od przedniego skraju obrony poza przewidywanym kierunkiem głównego uderzenia nieprzyjaciela. Należy zawsze wyznaczyć, a w miarę możliwości również przygotowywać 1-2 zapasowe rejony rozwinięcia PZUS.

1/ (ujp) - umowna jednostka przeliczeniowa

- ujp broni strzeleckiej - 1 szt. 7,62 mm kbkaK;
- ujp sprzętu artyleryjskiego - 1 szt. 85 mm armata D-44.

1.4. Pomoc medyczna

1.4.1. Straty sanitarne

Zasadniczym czynnikiem warunkującym zakres pracy służby zdrowia pułku w obronie są ponoszone przez jego pododdziały straty sanitarne. Ich wielkość i struktura zależą przede wszystkim od przewagi nieprzyjaciela, rodzaju i skali stosowanych przez niego środków rażenia, zakresu rozbudowy inżynierskiej rejonu obrony, stopnia rozśrodkowania pododdziałów, warunków terenowych i atmosferycznych oraz wielu innych czynników występujących na polu walki.

Obrona przygotowana zawnazu, na dogodnych rubieżach terenowych, wpłynie na obniżanie się strat sanitarnych. Straty te będą również znacznie mniejsze w działaniach prowadzonych bez użycia broni masowego rażenia. Natomiast prowadzenie przez pułk obrony na kierunku głównego uderzenia nieprzyjaciela, w warunkach stosowania broni precyzyjnego rażenia itp. wpłynie na zwiększanie się strat sanitarnych.

Orientacyjnie w obronie pułku zmechanizowanego w ciągu doby walki straty sanitarne mogą wynosić:

- w działaniach bez użycia BMR 10 - 15 % stanu osobowego;
- w działaniach z użyciem BMR 20- 40 %, w tym:
 - od broni konwencjonalnej 6 - 10 %;
 - od broni jądrowej 10 - 22 %;
 - od broni chemicznej 4 - 8 %.

Urzutowanie strat sanitarnych w poszczególnych elementach ugrupowania bojowego pułku w obronie przedstawiono w tabeli nr3

Największych strat sanitarnych w obronie pułku należy oczekiwać na kierunkach głównego uderzenia nieprzyjaciela, oraz na rubieżach wykonywania kontrataku.

Tabela nr 3

Wielkość strat sanitarnych w %		
Ogółem	z użyciem BMR	bez użycia BMR
		20,00 - 40,00
Prognozowana struktura strat		
Struktura strat sanitarnych pułku w obronie		
Zranienia i urazy zamknięte		50 - 60
Kontuzje		5 - 10
Oparzenia		10 - 15
Urazy mieszane		20 - 25
Urazy mechaniczne	5	
Oparzenia	6	
Choroba popromienna	6	
Urazy mieszane	83	
Urzutowanie strat sanitarnych w pułku w obronie		
Pozycja przednia		10
I rzut		40
II rzut		30
Pododdziały logistyczne		20

Tabela 3. Struktura i urzutowanie strat sanitarnych

1.4.2. Działalność lecznicza

Zasadniczą rolę w udzielaniu pomocy medycznej w pułku w obronie odgrywa jego kompania medyczna.

W rozwijanym przez kompanię medyczną pułkowym punkcie medycznym /PPM/ udzielana jest pierwsza pomoc lekarska z elementami pomocy chirurgicznej. Punkt ten może udzielić pomocy medycznej do 250 rannym i chorym. Przy zwiększonej ilości strat sani-

tarnych ograniczając pomoc medyczną do wskazań życiowych, PPM może jej udzielić nawet dla 500 rannych.

W obronie istnieje stałe zagrożenie ze strony nacierającego nieprzyjaciela, który w ciągu krótkiego czasu może osiągnąć rejon rozmieszczenia PPM. Dlatego też sprawa stałej gotowości do zwijania i przemieszczania go nabiera szczególnego znaczenia. Realizacja działalności leczniczej przy przejściu pułku do obrony wymaga rozwinięcia PPM na dalszych odległościach, tj. 15-20 km od rubieży styczności wojsk, za drugim rzutem ugrupowania bojowego pułku. Należy zawsze wyznaczać zapasowy rejon PPM.

1.4.3. Ewakuacja medyczna

Możliwości ewakuacyjne kompanii medycznej w obronie pułku zależą od wielu czynników, głównie jednak od liczby samochodów sanitarnych i długości ramienia ewakuacji. Jeżeli obrona organizowana będzie w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, punkty medyczne mogą być wypełnione rannymi, a transport sanitarny zaangażowany do ewakuacji. Może zająć potrzeba szybkiej ewakuacji rannych z rozwiniętych dotychczas punktów medycznych, które po przegrupowaniu do nowych rejonów będą ponownie rozwijane do pracy.

Z uwagi na możliwość włamania się nacierającego nieprzyjaciela istotne znaczenie, ma sprawna i terminowa ewakuacja rannych oraz gotowość punktów medycznych do zwinięcia się i przegrupowania do nowych rejonów. Sytuacja ta sprawia, że w niektórych okresach obrony pomoc medyczna w PPM może być zawężona do wskazań życiowych. Konieczność zapewnienia szybkiej ewakuacji rannych z kierunków zagrożonych, wymaga zaangażowania do tego celu, oprócz transportu sanitarnego, również transportu ogólnego przeznaczenia, a nawet wozów bojowych.

W przypadku wycofania się wojsk na kolejną rubież obrony, dowódcy wszystkich szczebli dowodzenia, odpowiedzialni są za ewakuację rannych i chorych znajdujących się w ich pododdziałach i punktach medycznych.

Jeżeli pomimo wysiłków, nie zdąży się ewakuować wszystkich rannych i chorych z punktu medycznego przed jego zwinięciem, zwłaszcza jeśli część ciężko rannych nie nadaje się do ewakuacji, wówczas zgodnie z gwarancjami ujętymi w Konwencjach Genewskich pozostawia się ich w dotychczasowym miejscu pod opieką wy-

dzielonego personelu medycznego z odpowiednią ilością środków opatrunkowych i leczniczych.

W obronie, zgodnie z obowiązującymi zasadami ewakuacji, transport każdego szczebla dowodzenia jest wykorzystywany głównie do ewakuacji rannych z niższego szczebla. Jednak nie wyklucza się możliwości pomijania niektórych etapów ewakuacji. Może być to podyktowane koniecznością przyspieszenia ewakuacji z kierunków zagrożonych. Transport pułkowy może zatem ewakuować rannych nie tylko z batalionowych punktów medycznych do PPM, lecz także bezpośrednio do DPM lub nawet do wyznaczonych wojskowych i cywilnych szpitali stacjonarnych.

W przypadku wystąpienia w pułku dużych strat sanitarnych od broni masowego rażenia, ewakuacja rannych prowadzona będzie przede wszystkim transportem grup ratunkowo-ewakuacyjnych oraz innymi możliwymi do wykorzystania środkami. Ponadto niezbędna będzie pomoc przelozonego.

1.5. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w obronie

W procesie kierowania wsparciem logistycznym pułku w obronie można wyróżnić dwa charakterystyczne okresy. Są nimi okres przygotowania pułku do obrony oraz okres jej bezpośredniej realizacji.

1.5.1. Kierowanie wsparciem logistycznym w czasie przygotowania pułku do obrony

Organizacja pracy szefa logistyki i podległych jemu logistycznych organów kierowania w czasie przygotowania pułku do obrony, zależy od treści otrzymanego zadania i stosowanego przez dowódcę stylu i metody pracy. Jednak czynnikiem decydującym jest czas jakim dysponuje pułk na organizację obrony. Czas ten będzie uzależniony od sposobu przejścia pułku do obrony. Najkorzystniejsze warunki wystąpią wówczas, gdy pułk będzie przechodził do obrony bez styczności z nieprzyjacielem. Znacznie trudniejsze warunki, mogą wystąpić gdy pułk będzie przechodził do obrony w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, a zwłaszcza wówczas gdy pułk będzie przechodził do obrony w wyniku niepowodzenia dotychczas prowadzonego natarcia. W tej sytuacji szef logistyki pułku i podległy jemu sztab będzie zmuszony do jednoczesnego

kierowania pododdziałami logistycznymi wykonującymi wcześniej postawione zadania, opracowania nowej dokumentacji bojowej i planistycznej, a także realizacji przedsięwzięć związanych z przygotowaniem, ugrupowaniem i rozmieszczeniem pododdziałów i urządzeń logistycznych stosownie do nowego zadania. W tej sytuacji z reguły brak będzie czasu na wypracowanie pełnej dokumentacji planistycznej. Zarządzanie procesem wsparcia logistycznego i dowodzenie pododdziałami logistycznymi pułku odbywać się będzie w oparciu o zamiar logistyczny i dokumentację opracowaną w minimalnym zakresie. Zadania będą stawiane głównie w formie ustnej poprzez kontakt szefa logistyki i podległych jemu szefów zaopatrzenia, eksploatacji i służby zdrowia z wykonawcami. Jednak nawet ekstremalne warunki nie zwalniają logistycznych organów kierowania od opracowania w późniejszym terminie rozkazu logistycznego i planu wsparcia logistycznego.

Korzystniejsza sytuacja wystąpić może wówczas, gdy pułk przechodzi do obrony bez styczności z nieprzyjacielem, a zwłaszcza gdy organizuje obronę w głębi ugrupowania operacyjnego. Wówczas sztab logistyki może nawet zorganizować pracę metodą kolejnego planowania. W tej sytuacji dopiero po opracowaniu całej dokumentacji planistycznej zostaną postawione zadania wykonawcom.

Ponieważ system dowodzenia pułku w obronie oparty będzie głównie na łączności przewodowej, pozwala to w chwili obecnej na projektowanie, a w przyszłości na wykorzystanie systemów informatycznych w procesie kierowania wsparciem logistycznym. Pozwoli to na przyśpieszenie zarówno procesu planowania jak i procesu stawiania zadań oraz doskonalenie kierowania wsparciem logistycznym

W działaniach obronnych z uwagi na mniejszą dynamikę zmian sytuacji taktycznej niż w natarciu, sztab logistyki pułku będzie mógł pełniej nawiązać kontakt i współpracę z elementami logistycznymi infrastruktury terenowej.

1.5.2. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w czasie obrony

Istotą kierowania wsparciem logistycznym przez szefa logistyki pułku i podległy jemu sztab logistyczny w toku obrony jest konsekwentna realizacja opracowanych wcześniej planów oraz umiejętność ich korekcja w zależności od zmian zachodzących w sytuacji bojowej i logistycznej, a także pobudzanie do działania i kon-

tracenie podległych jemu organów, pododdziałów i urzędzeń logistycznych. Wymaga to od szefa logistyki pułku i podległych jemu organów kierowania przekazywania wykonawcom licznych poleceń i informacji. Kryterium wyboru sposobu ich przekazywania w obronie zależy głównie od czasu w jakim muszą być one przekazane wykonawcom, a także wymaganej dokładności i skrytości przekazu. W obronie warunki te będą korzystniejsze niż w natarciu głównie ze względu na większą możliwość wykorzystywania łączności przewodowej co pozwala na przyspieszenie procesu obiegu informacji, a jednocześnie na zachowanie skrytości przekazu.

Szczególnie trudna sytuacja może powstać w wypadku włamania się nieprzyjaciela w głąb ugrupowania obronnego pułku. Może wówczas powstać bezpośrednie zagrożenie dla pododdziałów i urzędzeń logistycznych. Dlatego też szef logistyki powinien bardzo uważnie śledzić również rozwój sytuacji taktycznej, tak aby w uzgodnieniu z dowódcą pułku, z odpowiednim wyprzedzeniem podjąć decyzję o przesunięciu pododdziałów i urzędzeń logistycznych do nowych wcześniej rozpoznanych lub doraźnie wyznaczonych rejonów zapasowych.

Właściwa ocena sytuacji taktycznej nabiera szczególnego znaczenia wówczas gdy pułk przechodzi do obrony okrężnej. Spóźnione postawienie zadań o przesunięciu pododdziałów i urzędzeń logistycznych do centrum ugrupowania bojowego pułku, może spowodować ich odcięcie przez nieprzyjaciela od zasadniczych sił pułku.

2. WSPARCIE LOGISTYCZNE PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W NATARCIU

2.1. Organizowanie wsparcia logistycznego

2.1.1. Przygotowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w natarciu

Przygotowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w natarciu pułku odbywa się w okresie przygotowania natarcia. Obejmuje ono:

- uzupełnienie pododdziałów logistycznych żołnierzami oraz braków w ich wyposażeniu;
- uzupełnienie środków materiałowych i technicznych środków bojowych przy sprzęcie oraz w pododdziałach pułku, a także odtworzenie zapasów tych środków w składach pułkowych;
- odtworzenie zdadności technicznej uzbrojenia i sprzętu technicznego przez wykonanie obsługiwań technicznych i remontów bieżących;
- przekazanie nadwyżki funduszu remontowego do batalionu remontowego dywizji;
- przystosowanie uzbrojenia i sprzętu technicznego do pracy w czekających go warunkach terenowych i atmosferycznych (np. malowanie sprzętu w zimie na kolor maskujący);
- wyewakuowanie rannych i chorych żołnierzy do dywizyjnego punktu medycznego lub szpitali stacjonarnych;
- zorganizowanie lub wydzielenie z pododdziałów logistycznych:
 - a/ z kzaop - PPZ i w razie potrzeby wydzielenie tzw. czołówki materiałowej;
 - b/ z krem - PRT, GER, PZUS;
 - c/ z kmed - PPM, a w razie potrzeby wydzielenie sali opatrunkowej na samochodzie;
- dostosowanie ugrupowania pododdziałów i urządzeń logistycznych do ugrupowania bojowego pułku;
- przeszkolenie żołnierzy pododdziałów logistycznych do wykonywania zadań w natarciu.

Zakres przygotowania pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w natarciu zależy od czasu przeznaczanego na realizację przedsięwzięć przygotowawczych, wielkości posiadanych przez pułk zapasów ruchomych środków zaopatrzenia, stanu technicznego uzbrojenia i sprzętu technicznego, sposobów przejścia pułku do natarcia oraz spodziewanych warunków realizacji wsparcia logistycznego.

Jeżeli pułk przechodzi do natarcia po podejściu z głębi z uprzednim zajęciem rejonu wyjściowego, pododdziały i urządzenia logistyczne zazwyczaj będą posiadały wystarczający czas na przygotowanie się do realizacji zadań w toku natarcia.

Jeżeli natomiast pułku będzie przechodził do natarcia z marszu bez zajmowania rejonu wyjściowego, to przygotowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w natarciu będzie realizowane w toku marszu oraz w czasie postojów i odpoczynków.

Przygotowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań w tzw. warunkach szczególnych wymaga dodatkowego uwzględnienia ich specyfiki.

2.1.2. Ugrupowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych

Pododdziały i urządzenia logistyczne pułku w natarciu ugrupowuje się w dwa rzuty. W skład pierwszego rzutu logistycznego wchodzi:

- kompania medyczna (pułkowy punkt medyczny);
- część kompanii remontowej (grupy ewakuacyjno - remontowe i patrole rozpoznania technicznego);
- pluton zaopatrzenia z amunicją.

W skład drugiego rzutu logistycznego wchodzi:

- kompania zaopatrzenia (pułkowy punkt zaopatrzenia);
- pozostała część kompanii remontowej (punkt zbiórki uszkodzonego sprzętu);

W położeniu wyjściowym do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem ugrupowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych może być następujące:

a/ za pierwszorzutowymi batalionami:

- PPM - na głównym kierunku uderzenia pułku w odległości 3- 4 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem;
- GER i PRT - w odległości do 3 km od rubieży styczności.

z nieprzyjacielem;

- pluton zaopatrzenia (tzw. czołówka materiałowa) z amunicją artyleryjską, na głównym kierunku uderzenia, w odległości 5-6 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem;

b/ za ugrupowaniem bojowym pułku - pozostała część kompanii zaopatrzenia i kompanii remontowej, w odległości 8-12 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem.

Jeżeli pułk przechodzi do natarcia po podejściu z głębi, bez zajmowania rejonu wyjściowego, pododdziały i urządzenia logistyczne przesuują się w jego ugrupowaniu marszowym z uwzględnieniem planowanego ich ugrupowania w toku natarcia.

Jeżeli pułk zajmuje rejon wyjściowy, pododdziały i urządzenia logistyczne rozmieszczane są wzdłuż dróg w sposób rozrównany, umożliwiając zajęcie w odpowiednim czasie miejsca w ugrupowaniu pułku w czasie jego wychodzenia na rubież ataku.

Ugrupowanie pododdziałów i urządzeń logistycznych w natarciu w tzw. warunkach szczególnych często odbiega od przyjmowanych zwykle rozwiązań. Polega to na:

a/ w natarciu w terenie górzystym - w którym odległość podaje się w godzinach marszu a nie w kilometrach. Orientacyjnie przyjmuje się następujące odległości wyrażone czasowo:

- PPM rozmieszcza się w odległości 1 - 1,5 godz. marszu od rubieży styczności z nieprzyjacielem;

- PPZ i PZUS rozmieszcza się w odległości 2 - 2,5 godz. marszu od rubieży styczności z nieprzyjacielem.

b/ w terenie lesistym, ze względu na małą liczbę dróg i przeważnie gruntową nawierzchnię, pododdziały i urządzenia logistyczne rozmieszcza się bezpośrednio za ugrupowaniem bojowym pułku na skrajach lasów, wzdłuż dróg i przesiek, na terenie suchym i nie ulegającym zatopieniu.

c/ w rejonie zurbanizowanym, w toku natarcia w głębi miasta, PPZ i PZUS rozwija się w odległości 6 - 8 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem.

E.1.3. Rozmieszczenie pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku w terenie i ich przesuwanie w toku natarcia

Pododdziały i urządzenia logistyczne pułku rozmieszcza się w terenie w sposób rozśrodkowany, wykorzystując w miarę możliwości do ich rozwinięcia małe osiedla, wioski leżące w pobliżu dróg dowozu i ewakuacji oraz użytecznych źródeł wody, w terenie dogodnym do maskowania, obrony i ochrony. Natomiast należy unikać rozmieszczania ich w pobliżu obiektów opłacalnych dla uderzeń nieprzyjaciela oraz w dużych masywach leśnych z uwagi na zagrożenie pożarowe.

Przesuwanie pododdziałów i urządzeń logistycznych pułku w toku natarcia zależy głównie od jego tempa.

Kompania medyczna rozwija PPM 1 do 2 razy w ciągu doby walki, przesuując się w toku natarcia z takim wyliczeniem aby odległość ewakuacji z batalionowych punktów medycznych nie przekraczała 20 km.

Kompania zaopatrzenia rozwija PPZ 1 do 2 razy w ciągu doby walki. W toku natarcia przesuwa się za drugim rzutem pułku w odległości 8 - 12 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem.

Kompania remontowa rozwija PZUS 1 do 2 razy w ciągu doby walki. W toku natarcia przesuwa się analogicznie jak kompania zaopatrzenia.

Pluton zaopatrzenia, tzw. czołówka materiałowa, z amunicją przesuwa się bezpośrednio za batalionami pierwszego rzutu pułku.

GER i PRT przesuują się w ugrupowaniu pierwszego rzutu pułku.

E.1.4. Wyznaczanie i utrzymanie dróg dowozu i ewakuacji

W celu zapewnienia ciągłości dowozu i ewakuacji, a także dogodnych warunków przesuwania pododdziałów i urządzeń logistycznych w natarciu pułku, na kierunku każdego pierwszorzutowego batalionu wyznacza się i utrzymuje przynajmniej jedną zasadniczą i jedną zapasową pułkową drogę dowozu i ewakuacji. Przebiegają one od rejonu rozmieszczenia drugiego rzutu logistycznego (PPZ i PZUS) do rokady pułkowej, biegnącej na rubieży rozwinięcia pododdziałów i urządzeń logistycznych pierwszorzutowych batalionów i stanowisk ogniowych artylerii.

Jedną z pułkowych dróg dowozu i ewakuacji jest zazwyczaj

przedłużeniem dywizyjnej drogi dowozu i ewakuacji.

Jeżeli pas natarcia pułku przecina szeroka przeszkoda wodna, na obu jej brzegach wyznacza się drogi rokadowe, umożliwiające manewr w razie zniszczenia części przepraw.

W celu zapewnienia ewakuacji uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego w pasie natarcia pułku wyznacza się drogę ewakuacji technicznej, która biegnie z rejonu przewidywanych masowych strat sprzętu do PZUS. Nie powinna się ona pokrywać z drogami dowozu i ewakuacji. Wybiera się na nią z reguły drogi drugorzędne, pobocza lub wytycza się ją przez bezdroża.

Utrzymaniem dróg pułkowych zajmuje się pluton inżynieryjno-drogowy.

2.2. Zaopatrywanie pułku zmechanizowanego w natarciu

2.2.1. Potrzeby materiałowe pułku w natarciu

Potrzeby materiałowe pułku w czasie przygotowania i prowadzenia natarcia ustala się na podstawie: stanu wyjściowego zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych, nakazanej przez przełożonego wysokości zapasów na początek natarcia, przewidywanego ich zużycia w czasie przygotowania i prowadzenia natarcia oraz wysokości zapasów jakie powinien posiadać pułk pod koniec dnia natarcia.

Stan zapasów środków zaopatrzenia w chwili otrzymania przez pułk zadania do przejścia do natarcia, zależy głównie od zadań realizowanych przez pułk przed otrzymaniem zadania do natarcia.

Najniższy stan zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych wystąpi, gdy pułk będzie przechodził do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem lub gdy natarcie z marszu nie miało powodzenia. W tej sytuacji pododdziały mogą posiadać niskie stany zapasów środków zaopatrzenia (np. 50 %), zaś kompania zaopatrzenia może dysponować tylko tzw. rezerwą materiałową.

Obniżone zapasy środków zaopatrzenia głównie paliw i amunicji plot²⁾ będzie posiadał również pułk przechodzący do natarcia z marszu, po podejściu z głębi bez zajmowania rejonu wyjściowego.

Najwyższy stan środków zaopatrzenia będzie posiadał pułk przechodzący do natarcia z marszu po uprzednim zajęciu rejonu wyjściowego, bowiem w rejonie tym będzie miał możliwość odtworzenia zapasów ruchomych środków zaopatrzenia nawet do pełnych norm.

Wysokość zapasów środków zaopatrzenia w pułku przed natarciem - określa szef logistyki dywizji, uwzględniając zadanie pułku i możliwości jego zaopatrywania w czasie walki. Jednak z zasady dąży się do odtwarzania w okresie przygotowania pułku do natarcia pełnych zapasów ruchomych. Ponadto mogą być gromadzone na SO artylerii zapasy doraźne amunicji artyleryjskiej i moździerzowej. Zapasy doraźne tych rodzajów amunicji, gromadzone są w wysokości od 0,5 do 1,5 jo. Zużywa się ją w czasie ogniowego przygotowania i wsparcia ataku.

Zużycie środków materiałowych i technicznych środków bojowych w natarciu zależy głównie od charakteru obrony i wielkości oporu nieprzyjaciela, stosunku sił, warunków terenowych i atmosferycznych oraz innych czynników.

Pułk nacierający na zawczasu przygotowaną obronę nieprzyjaciela zużyje stosunkowo dużą ilość amunicji, patrz tabela nr 4

Dane z tabel wskazują, że pułk w ciągu pierwszej doby walki, na głównym kierunku uderzenia dywizji może zużyć 340 - 470 t środków zaopatrzenia, w tym : 270 - 370 t amunicji (ok.75%) i 40-60 t paliw (do 15%) oraz 30 - 40 t pozostałych środków zaopatrzenia (ok. 10%).

Pułk nacierający na pomocniczym kierunku natarcia będzie zużywał o około 25 % mniej amunicji.

Zużycie amunicji w kolejnych dniach natarcia będzie znacznie niższe, szczególnie gdy pułk przejdzie do pościgu za wycofującym się nieprzyjacielem. Dotyczy to zwłaszcza amunicji artyleryjskiej i moździerzowej, której zużycie może wynosić poniżej 1,0 jo.

2) Pułk w marszu dobowym może zużyć:

- 0,75 - 0,8 jn benzyny samochodowej i oleju napędowego do pojazdów kołowych;
- 1,25 - 1,37 jn oleju napędowego do pojazdów gąsienicowych i czołgów;
- 0,5 jo amunicji i rakiet plot.

Najwyższe zużycie amunicji wystąpi podczas przełamania obrony nieprzyjaciela, odpierania jego kontrataku oraz pokonywania kolejnych rubieży obrony. Z intensywności zużycia amunicji w ciągu doby natarcia wynika, że w okresie wykonywania zadania bliższego i następnego - pułk zużywa z reguły 60-70% dobowej normy zaopatrzenia.

Przedstawione powyżej wielkości zużycia środków zaopatrzenia mogą mieć miejsce w natarciu pułku prowadzonym w warunkach terenowych i atmosferycznych odpowiadających terenom Polski środkowej. Natomiast zużycie środków zaopatrzenia w tzw. warunkach szczególnych cechuje zupełnie inna dynamika i struktura.

W terenie górzystym - wystąpi znaczny wzrost zużycia mps (1,5-2,0 razy), amunicji moździerzowej (2-3 krotnie), materiałów

Tabela nr 4.

Rodzaj amunicji		Wielkość zużycia	
		w jo	w tonach
1	Strzelecka	0,6-0,8	12,1-15,5
2	Strzelecka pokładowa	0,6-0,8	8,0-11,0
3	120 mm nb. moździerzowy	1,2-1,5	41,5-52,0
4	122 mm nb. D-30	1,6-2,4	66,0-99,0
5	125 mm nb. D-81	0,7-1,0	101,5-145,0
6	73 mm nb. do dział 2A28	0,7-1,0	14,0-20,0
7	Przeciwlotnicza	1,3-1,5	16,5-19,0
8	Plot pociski raketowe	0,4-0,65	0,2-0,25
9	PPK	0,8-1,0	8,0-10,0
OGÓLEM			270 - 370

Tabela 4. Średnie dobowe zużycie amunicji

wybuchowych oraz produktów żywnościowych podnoszących kaloryczność spożywanych posiłków.

W terenie lesistym - wystąpi zwiększone zużycie amunicji moździerzowej, artyleryjskiej pośredniej i strzeleckiej oraz paliw, zaś zmniejszone będzie zużycie amunicji czołgowej, przeciwlotniczej i PPK.

W rejonie zurbanizowanym - w czasie szturmu wystąpi zwiększone o ok. 30 % zużycie amunicji artyleryjskiej i moździerzowej, przeciwlotniczej i strzeleckiej oraz znacznie większe zużycie materiałów wybuchowych i środków dymnych. Nieco mniejsze będzie zużycie mps.

W czasie forsowania przeszkody wodnej - zużycie środków zaopatrzenia może być zróżnicowane. Forsowanie z marszu słabo bronionej przeszkody wodnej i kontynuowanie natarcia będzie wymagało zmniejszonego zużycia amunicji.

Tabela nr 5

Wielkość zużycia w zależności od tempa natarcia			
Lp	RODZAJ PALIWA	20 - 25 km/dobę	
		jn	ton
1	Benzyna samochodowa	0,21-0,27	4,6-5,1
2	Olej napędowy do poj. koł	0,24-0,27	3,4-3,8
3	Olej napędowy do poj. gąs	0,35-0,40	16,8-19,2
4	Olej napędowy do czoigów	0,35-0,40	24,5-28,0

Tabela 5. Średnie dobowe zużycie paliw.

Z kolei forsowanie przeszkód wodnych po planowanym przygotowaniu oraz walka na uchwyconym przyczółku może powodować znacznie większe zużycie wszystkich rodzajów amunicji oraz paliw.

W zimie - wystąpi znacznie zwiększone zużycie materiałów pędnych i smarów (o ok. 1,5-2 razy) ze względu na trudne warunki eksploatacji sprzętu technicznego. Mogą również wzrosnąć pot-

rzeby na inne środki zaopatrzenia, takie jak: amunicja artyleryjska i moździerzowa, materiały wybuchowe, części zamienne do sprzętu technicznego itp.

W natarciu w nocy - wzrośnie zapotrzebowanie na środki oświetlające takie jak: amunicja oświetlająca i sygnałowa, lataraki, tablice i wskaźniki fosforyzujące. Może również wzrosnąć zużycie amunicji strzeleckiej.

Realizując zaopatrzenie należy poza bieżącym zużyciem środków zaopatrzenia, uwzględnić straty wynikłe na skutek oddziaływania nieprzyjaciela na pododdziały pułku, w tym również pododdziały logistyczne.

Stan zapasów środków zaopatrzenia pod koniec dnia natarcia powinien zapewnić możliwość kontynuowania przez pułk natarcia w dniu następnym. Zatem dąży się zwykle do odtworzenia minimum 75% stanu normatywnych zapasów ruchomych amunicji oraz 60-70% zapasów innych środków materiałowych.

2.2.2. Realizacja zaopatrywania pułku w czasie przygotowania i prowadzenia natarcia

W czasie przygotowania natarcia, źródłami zaopatrzenia dla pułku będą przede wszystkim polowe składy dywizji, a ponadto w sprzyjających warunkach, w tym szczególnie gdy działania bojowe prowadzone będą na obszarze własnego kraju, stacjonarne składy wojskowe i cywilne - w ramach zrejonizowanego zaopatrywania wojsk dywizji. Zależnie od warunków przejścia pułku do natarcia i realizacji w nim zadań, dowóz środków zaopatrzenia do pułku może odbywać się transportem batalionu zaopatrzenia dywizji lub własnym - z wyznaczonych źródeł zaopatrzenia.

Pułk przechodzący do natarcia po podejściu z głębi bez zajmowania rejonu wyjściowego, może być uzupełniony w paliwo (w zbiornikach wozów bojowych i pojazdów mechanicznych) na rubieży tankowania zorganizowanej przy wykorzystaniu PPT-10, w odległości ok. 40 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem.

W natarciu w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem zapasy doraźne amunicji na artyleryjskie przygotowanie i wsparcie ataku mogą być zawczasu dowieziona na SO artylerii transportem dywizji, a niekiedy również transportem pułku.

Natomiast kiedy pułk przechodzi do natarcia po podejściu z głębi po uprzednim zajęciu rejonu wyjściowego, przydzielony dla

pułku przez przełożonego transport z amunicją jest zazwyczaj włączany do kolumn pododdziałów artylerii przed ich wyjściem na stanowiska ogniowe.

Pułk przechodzący do pościgu lub wykonujący marsz w przewidywaniu boju spotkaniowego, bądź też przechodzący do natarcia w warunkach szczególnych - może mieć przydzielony z dywizji transport ze środkami zaopatrzenia, głównie z amunicją. Zwiększa to autonomiczność działania pułku w przypadku zaistnienia trudności w utrzymaniu ciągłości dowozu zaopatrzenia dla pułku. Taka sytuacja może wystąpić najczęściej w natarciu w terenie górzystym, zurbanizowanym lub lesistym, w czasie forsowania i walki o utrzymanie uchwyconego przyczółka oraz w warunkach zimowych. Podobne do powyższych rozwiązania organizacyjne stosowane są w odniesieniu do pierwszorzutowych batalionów, oddziałów wydzielonych itp.

W toku natarcia - zasadniczym źródłem zaopatrzenia dla pułku są składy polowe rozwijane przez batalion zaopatrzenia, a dla batalionów składy polowe rozwijane przez kompanię zaopatrzenia.

Z porównania wielkości zapasów środków zaopatrzenia utrzymywanych w kompanii zaopatrzenia, z wielkością ich zużycia wynika, że w natarciu pułku w ciągu doby zachodzi potrzeba 2 - 3 krotnego dowozu amunicji do pierwszorzutowych batalionów oraz jednokrotnego dowozu paliwa, żywności i innych środków zaopatrzenia.

Dowóz amunicji do pierwszorzutowych batalionów pułku i dywizjonu artylerii odbywać się będzie z zasady transportem kompanii zaopatrzenia, zwykle po wykonaniu zadania bliższego i następnego. Natomiast pozostałe pododdziały pułku będą pobierały środki zaopatrzenia ze składów polowych pułku własnym transportem.

Trudności jakie wystąpią w zakresie uzupełniania amunicji w toku natarcia, zwłaszcza w wozach bojowych można rozwiązywać przez przydzielenie nacierającym batalionom transportu z amunicją, która dostarczana jest pododdziałom bojowym podczas przerw w walce, lub z chwilą wycofania ich do drugiego rzutu. Wymaga to odpowiedniego skompletowania amunicji przed jej dostarczeniem do pododdziałów.

Czas na organizację dowozu, przejazd, przekazanie amunicji odbiercom i powrót (pełny cykl dowozu) wynosi od 4 - 6 godzin.

W związku z tym w przypadku wysokiego tempa natarcia np. w pościgu transport kompanii zaopatrzenia nie wykonuje pełnego obrotu, lecz po dostarczeniu amunicji odbiorcom - opróżnione samochody kierowane są do nowego rejonu rozmieszczenia kompanii zaopatrzenia.

Zaopatrywanie pododdziałów pułku w paliwa odbywa się najczęściej w godzinach nocnych, kiedy aktywność działań maleje. Wówczas kieruje się z kompanii zaopatrzenia do pododdziałów bojowych środki transportowe z paliwami i organizuje punkty tankowania.

Uzupełnienie zapasów żywności w toku natarcia pułku w pododdziałach organizujących żywienie, odbywa się raz na dobę, najczęściej w godzinach wieczornych.

Dowóz zaopatrzenia w toku natarcia pułku wymaga niejednokrotnie przekazywania środków zaopatrzenia - np. wozom bojowym, znajdującym się w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, działającym w sposób manewrowy i często rozproszonych w terenie. Warunki te zwiększają czas dostarczenia zaopatrzenia, mogą one ponadto powodować znaczne straty w transporcie i w środkach zaopatrzenia, a także komplikują kierowanie zaopatrywaniem. W szczególnie trudnej sytuacji bojowej może zająć konieczność wyłączenia pododdziałów bojowych z walki w celu ich uzupełnienia w środki materiałowe i techniczne środki bojowe.

Dowóz środków zaopatrzenia w toku natarcia pułku mogą komplikować również warunki terenowe i atmosferyczne.

W terenie górzystym - znacznemu zmniejszeniu ulega szybkość jazdy samochodów do 2 - 3 km/godz. i ich użyteczna ładowność

15 - 40 %. Znacznie zmniejsza się wykorzystanie przyczep transportowych którymi na szczeblu pułku przewozi się od 25-50 % ładunków. W szczególnie trudnych warunkach terenowych, w których realizacja dowozu transportem samochodowym będzie niemożliwa, może zaistnieć konieczność użycia transportu konnego i jucznego, a nawet pododdziałów nosicieli (tragarzy).

W terenie lesistym - mogą wystąpić znaczne trudności w dowozie, z uwagi na słabo rozwiniętą sieć drogową oraz niski stan techniczny nawierzchni, szczególnie w okresie jesiennych opadów i wiosennych roztopów oraz zimą. Może zająć potrzeba użycia do dowozu zaopatrzenia nawet transporterów lub BWP.

W terenie zurbanizowanym - trudności w dowozie środków zaopatrzenia mogą wynikać z powodu ogniowego oddziaływania nieprzyjaciela, zagruzowania ulic i występowania pożarów. Dowóz będą cechować: mała odległość przewozu, konieczność wcześniejszego kompletowania ładunków, trudności w orientowaniu się kierowców w terenie, konieczność organizowania licznych punktów przeładunkowych, grup nosicieli, korzystania z transportu opancerzonego, a jeżeli pozwolą na to warunki również z komunikacji podziemnej.

W natarciu pułku z forsowaniem przeszkody wodnej - walczącym batalionom przydziela się zapasy doraźne środków zaopatrzenia wraz z transportem. Uzupełnianie środków zaopatrzenia w pododdziałach organizuje się w rejonach ich załadowania na środki przepławowe, w rejonach uszczelniania czołgów (gdy organizowana jest przeprawa po dnie) itp. Szczególnie trudnym zadaniem jest dostarczanie środków zaopatrzenia dla pododdziałów walczących na przyczółku. W przypadku braku przepraw mostowych i długich przerw w pracy przepraw promowych środki materiałowe na przeciwległy brzeg mogą być dostarczane przy użyciu środków desantowo-przepławowych lub podręcznych. Należy dążyć, by przeprawa środków zaopatrzenia na drugi brzeg przeszkody wodnej odbywała się bez ich przeładowywania z samochodów na środki pływające. Paliwo w beczkach może być przeprawiane wplaw po wodzie. Zaleca się jednocześnie przeprawianie jednorodnych ładunków na kilku osiach przepławowych.

W czasie natarcia pułku w zimie - mogą wystąpić trudności w dowozie środków zaopatrzenia z powodu zasp śnieżnych, gołoledzi, niskich temperatur itp. Do dowozu zaopatrzenia mogą być wykorzystane wówczas ciągniki gąsienicowe z przyczepami na płozach i transport konny. W sytuacjach szczególnie trudnych organizuje się dostarczanie środków zaopatrzenia do pododdziałów przez nosicieli na nartach i saniach.

2.3. Serwis techniczny

2.3.1. Straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w natarciu

Wielkość strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w natarciu zależy od jego miejsca w ugrupowaniu bojowym dywizji, od treści otrzymanego zadania oraz warunków terenowych i atmos-

ferycznych w jakich będzie je wykonywał.

Wielkość średnich dobowych strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku w natarciu bez użycia broni masowego rażenia zawarte zostały w tabeli nr 6.

W natarciu pułku w warunkach stosowania broni masowego rażenia straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym mogą wzrosnąć o 25 % w stosunku do wartości podanych w tabeli nr 6.

W pułku nacierającym w pierwszym rzucie dywizji na głównym kierunku uderzenia podczas przełamywania obrony zawczasu przygotowanej wielkość strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym może osiągnąć górne wartości strat podanych w tabeli nr 6. W podobnych granicach mogą kształtować się straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym w natarciu pułku z forsowaniem przeszkody wodnej. Natomiast straty te w pułku nacierającym na pomocniczym kierunku uderzenia dywizji i na obronę doraźnie zorganizowaną mogą być zbliżone do dolnej granicy strat podanych w tabeli.

Tabela nr 6

Rodzaj sprzętu	Straty ogólne w %		Struktura strat w %			
	I rzut	II rzut	RB	RS	RG	SP
Czołgi	46-60	11-20	45	25	10	20
BWP i pochodne	46-60	11-20	40	25	15	20
Transportery opancerzone	40-50	8-15	40	25	15	20
Samochody	12-16	5-7	65	20	5	10
Broń strzelecka	12-16	6-8	60	25	-	15
Sprzęt artyleryjski	9-11	3-5	40	25	15	20
Stacje r/lokacyjne	20-30	10-13	25	35	20	20

Tabela 6. Średnie dobowe straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym

Największe straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku mogą powstać na rubieży przełamania, rubieżach walki z odwodami nieprzyjaciela lub pokonywania kolejnych rubieży jego obrony. Powstałe w tych okresach walki straty mogą stanowić do 75% dobowych strat pułku.

Najniższe straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym mogą powstać w czasie prowadzenia przez pułk pościgu za wycofującym się nieprzyjacielem.

Na wielkość strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym wpływa również teren w jakim pułk wykonuje natarcie. Pułk nacierający w terenie zapewniającym skryte podejście do rejonów obrony nieprzyjaciela poniesie mniejsze straty niż pułk nacierający w terenie otwartym, umożliwiającym nieprzyjacielowi wykorzystanie wszystkich rodzajów środków ogniowych do prowadzenia ognia obserwowanego na dużą głębokość.

Oprócz przedstawionych powyżej strat będących skutkiem oddziaływania ogniowego nieprzyjaciela, w toku natarcia pułku mogą powstać również straty eksploatacyjne wynikłe z niewłaściwego użytkowania uzbrojenia i sprzętu technicznego, trudnych warunków terenowych i atmosferycznych itp. Średniodobowe straty eksploatacyjne w pułku w natarciu mogą wynieść 1-3 % eksploatowanego sprzętu. Ocenia się że górna granica strat eksploatacyjnych w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym może mieć miejsce w pułku nacierającym w terenie górzystym, lesiasto - jeziornym, w warunkach ograniczonej widoczności, niskich temperatur i grubej pokrywy śnieżnej.

2.3.2. Rozpoznanie techniczne pułku w natarciu

Zadania rozpoznania technicznego podczas natarcia pułku wykonują batalionowe patrole rozpoznania i pomocy technicznej /PRPT/ oraz pułkowe patrole rozpoznania technicznego /PRT/. Ponadto na korzyść rozpoznania technicznego pracują grupy ewakuacyjno-remontowe /GER/ oraz wszyscy użytkownicy sprzętu.

PRPT organizuje się w każdym batalionie na bazie organicznych ciągników ewakuacyjnych. W batalionie czołgów na bazie wozu zabezpieczenia technicznego /WZT/ a w batalionie zmechanizowanym na bazie wozu pomocy technicznej /WPT/ MTLB MORS. W toku natarcia przemieszczają się one w ugrupowaniu bojowym kompanii pierwszorzutowych tj. około 500-700 m od rubieży styczności wojsk.

PRT organizuje się na bazie samochodu rozpoznania technicznego z krem pułku. W czasie natarcia patrol prowadzi rozpoznanie techniczne w ugrupowaniu bojowym pułku przemieszczając się za jego pierwszorzutowymi batalionami tj. w odległości 3-5 km od rubieży styczności wojsk.

2.3.3. Ewakuacja uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego pułku w natarciu

Podczas natarcia pułku obowiązuje priorytet zadań ratowniczo-ewakuacyjnych zgodnie, z którym stosuje się następującą kolejność ewakuacji (do dróg ewakuacji technicznej, dróg dowozu i ewakuacji oraz PZUS):

- 1/ pojazdy dowodzenia;
- 2/ czołgi i bojowe wozy piechoty;
- 3/ środki ogniowe artylerii przeciwlotniczej;
- 4/ środki ogniowe artylerii naziemnej;
- 5/ pojazdy rozpoznawcze;
- 6/ pojazdy specjalne;
- 7/ samochody i przyczepy transportowe;
- 8/ sprzęt noszony.

Ponadto w każdej z wymienionych powyżej grup sprzętu najpierw ewakuuje się sprzęt technicznie sprawny, znajdujący się w awaryjnym położeniu /ugrzęźnięty, zawiąnięty, przewrócony itp./ wymagający ratownictwa technicznego; a następnie sprzęt uszkodzony wymagający remontu bieżącego /RB/, średniego /RS/ i głównego /RG/.

Ewakuację techniczną w natarciu pułku realizują PRPT oraz ciągniki ewakuacyjne GER.

W natarciu pułku organizuje się zazwyczaj do dwóch GER. Każda z nich może posiadać w swoim składzie: 1-2 ciągniki ewakuacyjne, 1-2 drużyny remontu pojazdów gąsienicowych, drużynę remontu pojazdów kołowych, samochód z zestawami remontowymi. Przemieszczają się one na kierunkach działań batalionów pierwszorzutowych w odległości 3-5 km od rubieży styczności wojsk.

Do zadań PRPT w zakresie ewakuacji uzbrojenia i sprzętu technicznego należy:

- ewakuacja uszkodzonego sprzętu spod ognia nieprzyjaciela do najbliższego ukrycia;

- udzielanie pomocy, w ramach ratownictwa technicznego, pojazdom znajdującym się w awaryjnym położeniu (wyciąganie lekko ugrzęźniętych, ściąganie zawieszonych, stawianie przewróconych).

Do zadań załóg ciągników ewakuacyjnych ze składu GER należy:

- udzielanie pomocy w ramach ratownictwa technicznego tym pojazdom, którym nie udzielili pomocy PRPT;
- ewakuacja uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego, który nie został wyremontowany w miejscu uszkodzenia.

W procesie ewakuacji uzbrojenia i sprzętu technicznego, oprócz środków ewakuacyjnych krom wykorzystuje się również sprzęt oraz pojazdy kompanii zaopatrzenia i innych pododdziałów. Na przykład: transportem kzaop powracającym po dowozie środków zaopatrzenia ewakuują się samochody, sprzęt holowany / ZU-23-2, moździerz itp./ oraz sprzęt przenoszony / broń strzelecka, wrzutnie ppk itp./.

Dobowe możliwości ewakuacyjne pułku w natarciu wynoszą:

- trzy czołgi;
- trzy BWP lub podobne pojazdy;
- trzy transportery i samochody opancerzone.

2.3.4. Remont uzbrojenia i sprzętu technicznego pułku w natarciu

Podczas natarcia pułku ze względu na krótki czas dyspozycyjny elementów serwisu technicznego oraz posiadane zestawy remontowe, wykonuje się tylko remonty bieżące.

Uzbrojenie i sprzęt techniczny w natarciu pułku z zasady remontuje się w miejscu uszkodzenia metodą wymiany lub mieszaną. Metoda mieszana polega na tym, że część uszkodzonych zespołów /podzespołów, części/ wymienia się na nowe a część po zdemontowaniu i wyremontowaniu montuje się powtórnie do tego samego sprzętu. Zezwala się również na wykonanie remontu w niepełnym zakresie. Polega to na tym, że wykonuje się tylko czynności zapewniające bezpieczne wykorzystanie walorów bojowych i manewrowych sprzętu, natomiast pozostałe niesprawności sprzętu usuwa się po zakończeniu walki.

W pierwszej kolejności remontuje się sprzęt priorytetowy i o najmniejszej pracochłonności.

Remont uzbrojenia i sprzętu technicznego w natarciu pułku wykonują: zamykanie techniczne kolumn, PRPT, GER oraz pozostałe siły i środki krem rozwinięte na PZUS.

Zamykanie techniczne kolumn organizuje się tylko w pułku przechodzącym do natarcia po podejściu z głębi (z marszu) oraz w czasie pościgu za wycofującym się nieprzyjacielem. w tym wypadku skład elementów zamykania technicznego kolumn batalionów pierwazorzutowych powinien być taki jak GER, by mogły one spełniać ich rolę z chwilą wejścia zabezpieczanych batalionów do walki.

PRPT w ramach remontu uzbrojenia i sprzętu technicznego dostarczają do uszkodzonych pojazdów i sprzętu części wymienne oraz udzielają pomocy załogom tych pojazdów przy usuwaniu uszkodzeń.

GER w ramach czasu dyspozycyjnego wykonują remonty uzbrojenia i sprzętu technicznego w miejscu uszkodzenia lub po ich wyewakuowaniu w pobliżu dróg dowozu i ewakuacji (dróg ewakuacji technicznej). Czas dyspozycyjny GER w zależności od tempa natarcia wynosi od 1 do 3 godz.

Pułkowy PZUS w natarciu rozwija się za pododdziałami drugiego rzutu w odległości 8 - 10 km od rubieży styczności wojsk. Przemieszcza się go na kierunku głównego uderzenia pułku nie częściej jak dwa razy w ciągu doby. Remontuje się w nim uzbrojenie i sprzęt techniczny w czasie postoju w remoncie nie przekraczającym 6 godz.

Dobowe możliwości remontowe pułku wynoszą:

- do 4 czołgów;
- do 4 BWP;
- do 5 samochodów;
- do 20 ujp. broni strzeleckiej;
- do 1,3 ujp. sprzętu artyleryjskiego.

Sprzęt stanowiący nadwyżkowy fundusz remontowy pułku ewakuowany jest siłami i środkami dywizji do dywizyjnego PZUS i tam remontowany.

2.4. Pomoc medyczna

4.1. Straty sanitarne

Prognozowane dobowe straty sanitarne, w % i liczbach bezwzględnych, pz w natarciu (stan osobowy pułku -2068 żołnierzy):

- wg "Tymczasowych norm operacyjno-taktycznych":

a/ bez użycia BMR: 12,1 - 18,2 %; (240-360 rannych i chorych);

b/ z użyciem BMR: 36,08 - 47,1 %; (720-940 rannych i chorych);

- wg Szefostwa Służby Zdrowia GŁ Kwat WP (17.07.91r.):

a/ bez użycia BMR: 12 - 18 %; (240-360 rannych i chorych);

b/ z użyciem BMR: 36 - 54 %; (720-1080 rannych i chorych).

Największe straty sanitarne w pz będą powstawać podczas przełamywania obrony nieprzyjaciela, w czasie odpierania jego kontrataku oraz przy forsowaniu przeszkód wodnych i pokonywania innych ważnych rubieży obronnych.

W czasie forsowania przeszkody wodnej, w całości strat bojowych, duży również będzie odsetek strat bezpowrotnych (utonięcia).

Podczas natarcia pz w terenie górzystym ogólna wielkość strat sanitarnych będzie mniejsza niż w natarciu w terenie nizinnym (obfitość naturalnych ukryć). Natomiast w zimie wystąpią liczne zachorowania a podczas natarcia w rejonie zurbanizowanym zwiększy się liczba kontuzji.

Straty ogólne pułku zmechanizowanego w ludziach mogą wynosić 150 % wielkości strat sanitarnych.

Tabela nr 7

Wielkość strat sanitarnych w %		
Ogółem	z użyciem BMR	bez użycia BMR
	36,08 - 47,10	12,10 - 18,20

Tabela 7. Prognozowana struktura strat sanitarnych

Tabela nr 8

Struktura strat sanitarnych pułku w natarciu		
Zranienia i urazy zamknięte		50 - 60
Kontuzje		5 - 10
Oparzenia		10 - 15
Urazy mieszane		20 - 25
Urazy mechaniczne	5	
Oparzenia	6	
Choroba popro- mienna	6	
Urazy mieszane	83	
Urzutowanie strat sanitarnych w pułku w natarciu		
W zadaniu bliższym		60
Do końca dnia walki		40

Tabela 8. Struktura i urzutowanie strat sanitarnych

Tabela nr 9

Urzutowanie strat sanitarnych w pułku w natarciu z forsowaniem przeszkody wodnej	
W czasie podchodzenia do przeszkody	15
W czasie forsowania	30
W czasie walki na przyczółku	40
W dalszych walkach	15

Tabela 9. Urzutowanie strat sanitarnych w natarciu z forsowaniem przeszkody wodnej

2.4.2 Działalność lecznicza

Pomoc medyczna pz w natarciu z marszu dotyczy zarówno okresu marszu jak i samego natarcia. Wszystkie czynności organizacyjne wykonuje się przed rozpoczęciem marszu. Siły i środki służby zdrowia przemieszczają się w kolumnach marszowych za siłami głównymi pułku i rozwijają się z chwilą wejścia oddziałów

pododdziałów) do walki.

W czasie marszu pułku po dwóch drogach również i kompania medyczna jest podzielona na dwie części:

- pierwsza - sala opatrunkowa na samochodzie z lekarzem - chirurgiem i podoficerem sanitarnym;
- druga - pozostała część kompanii medycznej.

Straty sanitarne pułku w czasie marszu mogą wynosić 0,5-1% tego stanu osobowego. Pomoc medyczna rannym i chorym jest udzielana przez personel macierzystych pododdziałów, skąd ewakuuje się ich do najbliższego dywizyjnego punktu medycznego (DPM) lub szpitala środkami transportu sanitarnego danego pododdziału.

Realizacja pomocy medycznej przy przejściu pułku do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, wymaga wcześniejszego rozwinięcia punktów medycznych. Dąży się, aby maksymalnie przybliżyć PPM do walczących pododdziałów, rozwijając go za pierwszym rzutem ugrupowania bojowego pułku.

Z chwilą wejścia pułku do walki, PPM rozwija się w odległości 3-8 km od rubieży styczności wojsk.

Pierwsze przesunięcie PPM, rozwiniętego w położeniu wyjściowym, wykonuje się zazwyczaj gdy czas ewakuacji do tego punktu przewyższa 4-5 godz, a oddalenie punktu od wojsk osiąga 20 km. PPM przemieszcza się i rozwija w pobliżu rejonu największych strat sanitarnych; odbywa się to całością sił i środków kompanii medycznej lub przez skierowanie do nowego rejonu najpierw sali opatrunkowej na samochodzie, do której następnie dołącza się pozostałą część PPM.

W czasie forsowania przeszkody wodnej na pułkowych odcinkach forsowania i przy przeprawach mostowych organizuje się medyczne punkty przeprawowe (MPP), w liczbie jednego na przeprawę promową (mostową) lub jednego na dwie przeprawy desantowe. MPP rozwijany jest na własnym brzegu w odległości do 2 km od przeszkody. Wykonuje on zadania podobne do PPM.

Podczas natarcia pz w terenie górzystym PPM rozwija się w odległości 1 - 1,5 godz marszu od walczących wojsk. Dużym problemem w tym terenie jest wyszukiwanie rannych.

W zimie należy dążyć do rozwijania PPM w pomieszczeniach stałych.

Podczas natarcia pz w rejonie zurbanizowanym poważnym problemem jest wyszukiwanie rannych. PPM rozwija się z reguły w piwnicach budynków, tunelach itp., o ile to możliwe na krańcach

miasta w pobliżu ulic.

2.4.3 Ewakuacja medyczna

W celu zapewnienia sprawnej ewakuacji w ogniwie "gniazdo rannych" - PPM oraz PPM - DPM, przed rozpoczęciem natarcia, część transportu sanitarnego kieruje się do niższych organów służby zdrowia. Np. z kmed do drużyn sanitarnych pierwszorzutowych batalionów, a z bmed do kmed pierwszorzutowych pułków dywizji.

Jeżeli pułk przechodzi do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, a w jego PPM są ranni i chorzy, ewakuuje się ich, zapewniając tym samym punktowi medycznemu manewrowość.

W czasie forsowania przeszkody wodnej, na początku walki o przyczółek, z powodu braku środków transportowych na przeciwległym brzegu, występują trudności z ewakuacją rannych do przeprawy przez przeszkodę. Dlatego należy dążyć do wzmocnienia przeprowadzających się pododdziałów transportem sanitarnym. Do czasu przygotowania przeprawy mostowej występują kłopoty z ewakuacją medyczną przez przeszkodę wodną. Dlatego też należy ją prowadzić na wszystkich przeprawach, wszelkimi dostępnymi środkami. Z chwilą rozwinięcia się na przyczółku DPM, ewakuacja medyczna prowadzona jest na ogólnych zasadach.

W terenie górzystym podczas ewakuacji rannych może zachodzić konieczność zmiany rodzaju środka transportowego, z transportu samochodowego na patrole noszowe, transport konny itp. Stosuje się nie tylko ewakuację "na siebie" ale również "od siebie". Wydłużenie dróg ewakuacyjnych może spowodować konieczność organizowania na trasach tzw. przeładunkowych punktów sanitarnych, a ponadto dodatkowych punktów żywnościowych i odpoczynku.

W terenie lesistym w związku z ograniczoną ilością dróg, trasy ewakuacji medycznej (realizowanej przez sanitariuszy noszowych) pokrywają się z drogami dowozu i ewakuacji, co powoduje utrudnienie ewakuacji rannych.

W rejonie zurbanizowanym, ze względu na zaminowanie ulic, rumowiska i inne, ewakuacja rannych jest również utrudniona. Trasy ewakuacji medycznej wymagają specjalnego oznakowania. Ewakuacja medyczna z "gniazd rannych" odbywa się bezpośrednio do PPM.

2.5. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w natarciu

W procesie kierowania wsparciem logistycznym pułku w natarciu można wyróżnić dwa charakterystyczne okresy. Są nimi okres przygotowania pułku do natarcia oraz okres jego bezpośredniej realizacji.

2.5.1 Kierowanie wsparciem logistycznym w czasie przygotowania pułku do natarcia

Organizacja pracy szefa logistyki pułku i podległych jemu logistycznych organów kierowania w czasie przygotowania do natarcia, tak jak i w innych rodzajach walki zależy od treści otrzymanego zadania i stosowanego przez dowódcę pułku stylu i metody pracy. Jednak w natarciu czynnikiem decydującym jest czas jakim dysponuje pułk na przygotowanie walki. Czas ten w dużej mierze uzależniony jest od sposobu przejścia pułku do natarcia. Pod tym względem najkorzystniejsze warunki do pracy szefa logistyki oraz podległych jemu organów kierowania mogą wystąpić:

- a/ kiedy pułk przechodzi do natarcia po podejściu z głębi po uprzednim zajęciu rejonu wyjściowego lub dokonania luzowania wojsk będących w styczności z nieprzyjacielem, czas ten może wynieść 8 - 12 godzin;
- b/ kiedy pułk przechodzi do natarcia w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem w sytuacji, gdy znajdował się uprzednio w obronie, czas ten co prawda trudny jest do jednoznacznego określenia, ale należy sądzić, że nie będzie on krótszy od podanego powyżej.

W obydwu powyższych przypadkach, czas którym będzie dysponował szef logistyki i podległy mu sztab, powinien umożliwić opracowanie kompletnej dokumentacji bojowej i planistycznej, pełną realizację przedsięwzięć związanych z przygotowaniem, ugrupowaniem i rozmieszczeniem w terenie pododdziałów i urządzeń logistycznych, a także wyjazd do wspieranych batalionów (dywizjonów i samodzielnych kompanii) w celu udzielenia pomocy - kontroli w realizacji nakazanych przedsięwzięć oraz pobudzenia organów logistycznych do działania.

W zdecydowanie trudniejszych warunkach, w porównaniu z powyższymi, wsparcie logistyczne będzie organizowane w przypadku

przejścia pułku do natarcia z marszu bez zajmowania rejonu wyjściowego, a w jeszcze trudniejszych - w boju spotkaniowym. Jeżeli w pierwszym przypadku przejście pułku do natarcia jest działaniem zamierzonym, a więc planowanym to w drugim przypadku nie można wykluczyć nawet zaskoczenia.

W wypadku przechodzenia pułku do natarcia z marszu bez uprzedniego zajmowania rejonu wyjściowego, szef logistyki i podległe jemu logistyczne organy kierowania będą w marszu i w czasie krótkich postojów realizowały wcześniej wypracowany zamiar logistyczny oraz wcześniej opracowany plan wsparcia logistycznego, dokonując niezbędnych korekt i aktualizacji. Mimo to, realizacja tych przedsięwzięć może okazać się zadaniem niezwykle trudnym w przypadku, gdy przejście pułku do natarcia będzie odbywało się w terenie lesistym, w nocy i w warunkach słabej widoczności, w zimie i innych złych warunkach atmosferycznych. Natomiast organizowanie wsparcia logistycznego w pułku w boju spotkaniowym z uwagi na dynamicznie zmieniającą się sytuację bojową, niepełne doinformowanie, konieczność podejmowania ryzyka itp., stawia dla logistycznych organów kierowania warunki wręcz ekstremalne. W takiej sytuacji z reguły brak będzie czasu na wypracowanie pełnej dokumentacji, planistycznej. Zarządzanie procesem wsparcia logistycznego i dowodzenie pododdziałami logistycznymi pułku odbywać się będzie w oparciu o zamiar logistyczny i dokumentację opracowaną w minimalnym zakresie. Zadania będą stawiane w formie ustnej poprzez kontakt osobisty szefa logistyki, jego zastępcy oraz szefów zaopatrzenia, eksploatacji i służby zdrowia z wykonawcami. Jednak nawet ekstremalne warunki nie zwalniają logistycznych organów kierowania od opracowania w formie pisemnej w późniejszym terminie rozkazu logistycznego i planu wsparcia logistycznego. W razie potrzeby zapoznają się z napisanym rozkazem i potwierdzają to podpisem.

2.5.2. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku w toku natarcia

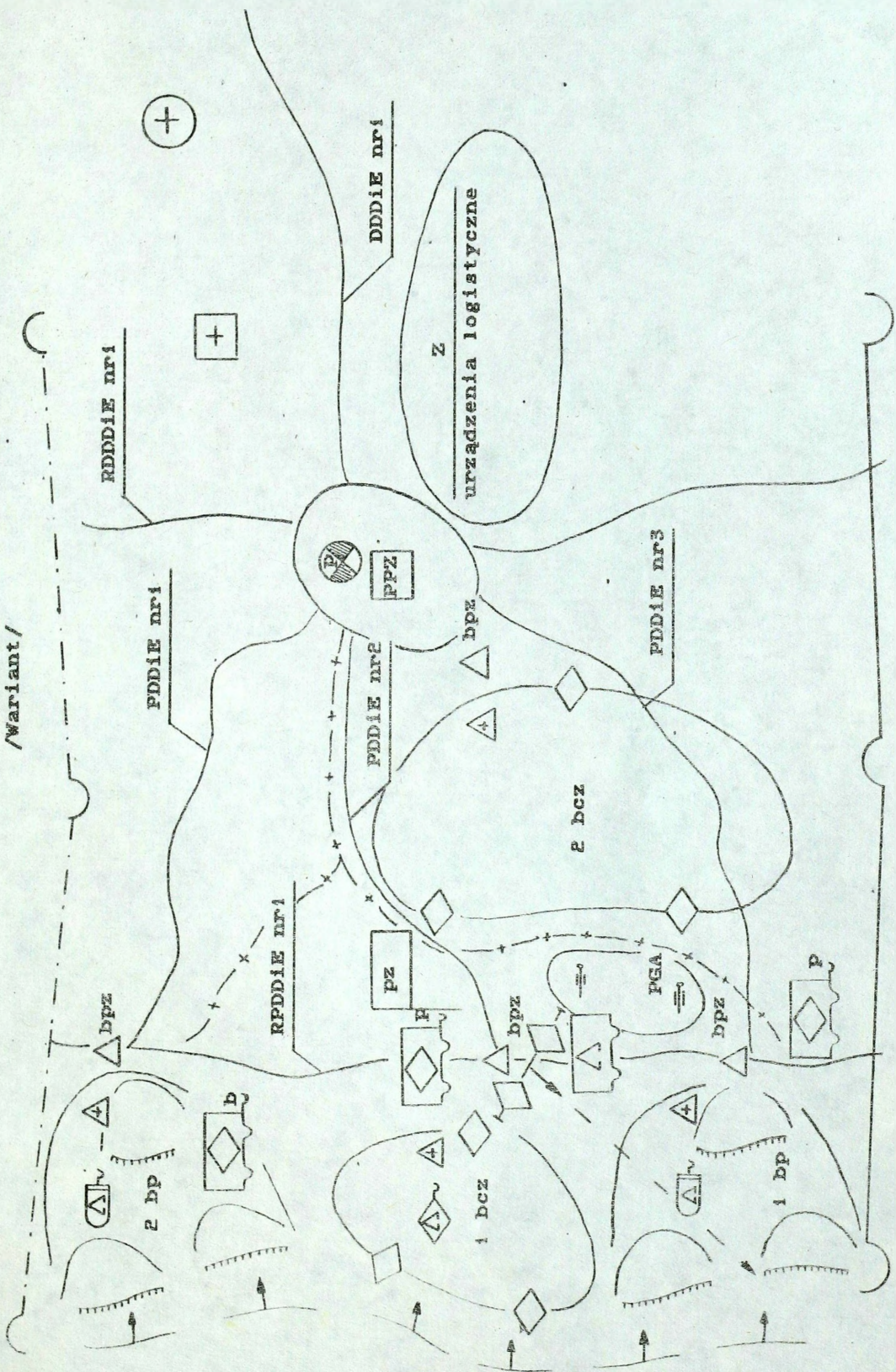
Istotą kierowania wsparciem logistycznym przez szefa logistyki pułku i podległy jemu sztab logistyczny w toku natarcia jest konsekwentna realizacja opracowanych wcześniej planów umiejętna ich korekcja w zależności od zmian zachodzących w sytuacji bojowej i logistycznej a także pobudzenie do działania i kontro-

lowanie podległych organów, pododdziałów i urzędzeń logistycznych. Wymaga to od szefa logistyki pułku i podległych jemu organów kierowania przekazywania wykonawcom licznych poleceń i informacji. Kryterium wyboru sposobu ich przekazywania w toku natarcia zależy głównie od czasu w jakim muszą być one przekazane adresatom, a także wymaganej dokładności i skrytości przekazu. Powoduje to, że w natarciu z uwagi na dużą dynamikę prowadzonych działań, bardzo często zadania wykonawcom będzie przekazywał osobiście szef logistyki lub upoważniony przez niego oficer. Ten sposób przekazywania zadań ma bardzo pozytywny aspekt psychologiczny. Informacja będzie bowiem przekazywana ustnie i ilustrowana na mapie.

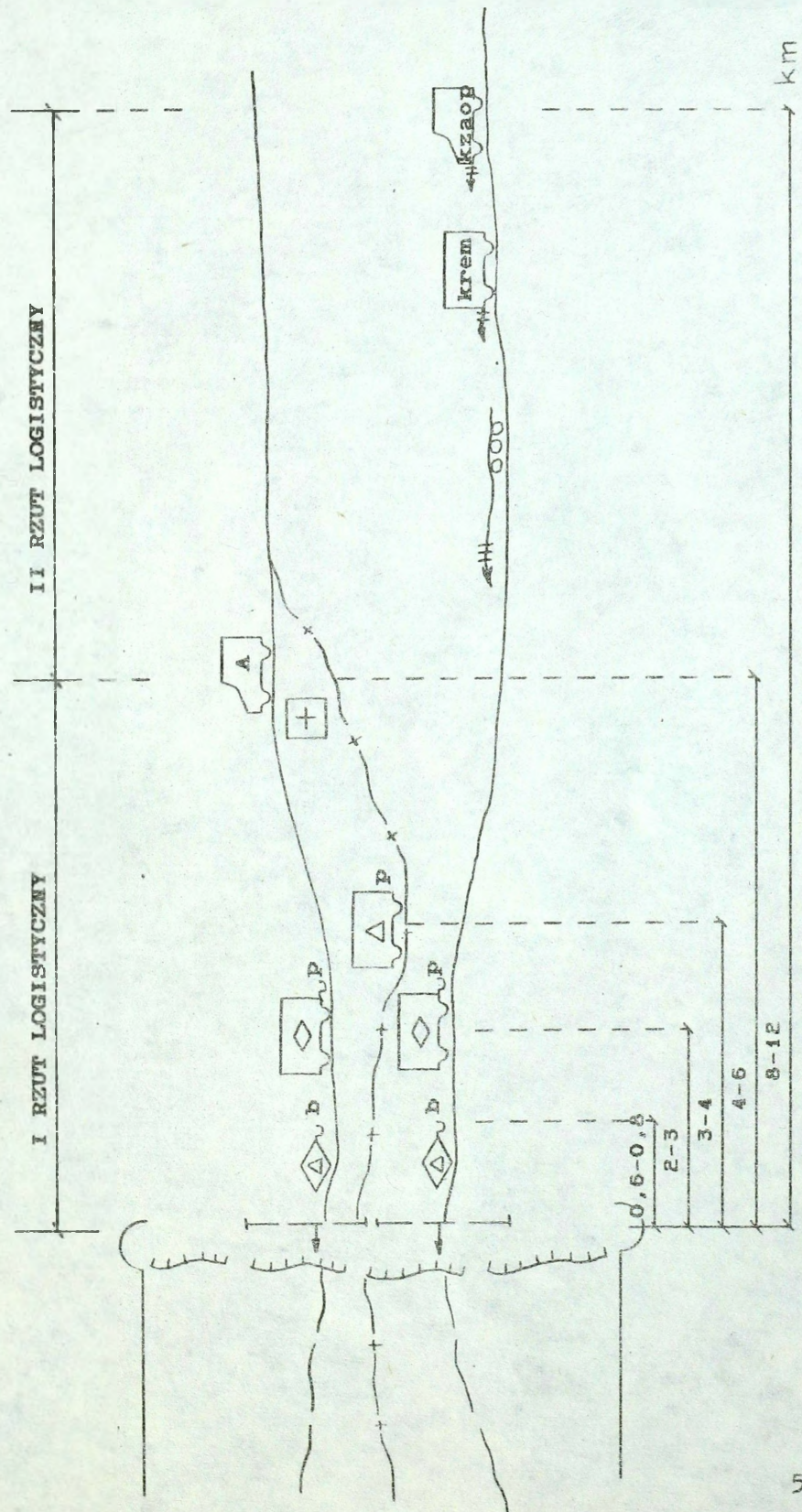
Szczególnie trudnym przedsięwzięciem, z uwagi na duże tempo natarcia, może okazać się kierowanie wsparciem logistycznym w pościgu oraz w boju spotkaniowym, w którym z kolei jest trudny do przewidzenia rozwój sytuacji bojowej i logistycznej.

Dużych umiejętności organizatorskich, od szefa logistyki pułku i podległego jemu sztabu logistycznego, w natarciu wymaga zapewnienie sprawnego przemieszczania pododdziałów i urzędzeń logistycznych za nacierającymi pododdziałami, organizacja dowozu amunicji oraz organizacja rekonesansu logistycznego. Szczególnie to ostatnie przedsięwzięcie powinno mieć charakter stały i traktowane powinno być priorytetowo. Może ono bowiem, w sposób odczuwalny, wpływać na jakość i zakres realizacji wsparcia logistycznego nacierających pododdziałów pułku, z uwagi na możliwość wykorzystania w tym celu rozpoznanej zdobyczy wojennej oraz terenowej infrastruktury logistycznej.

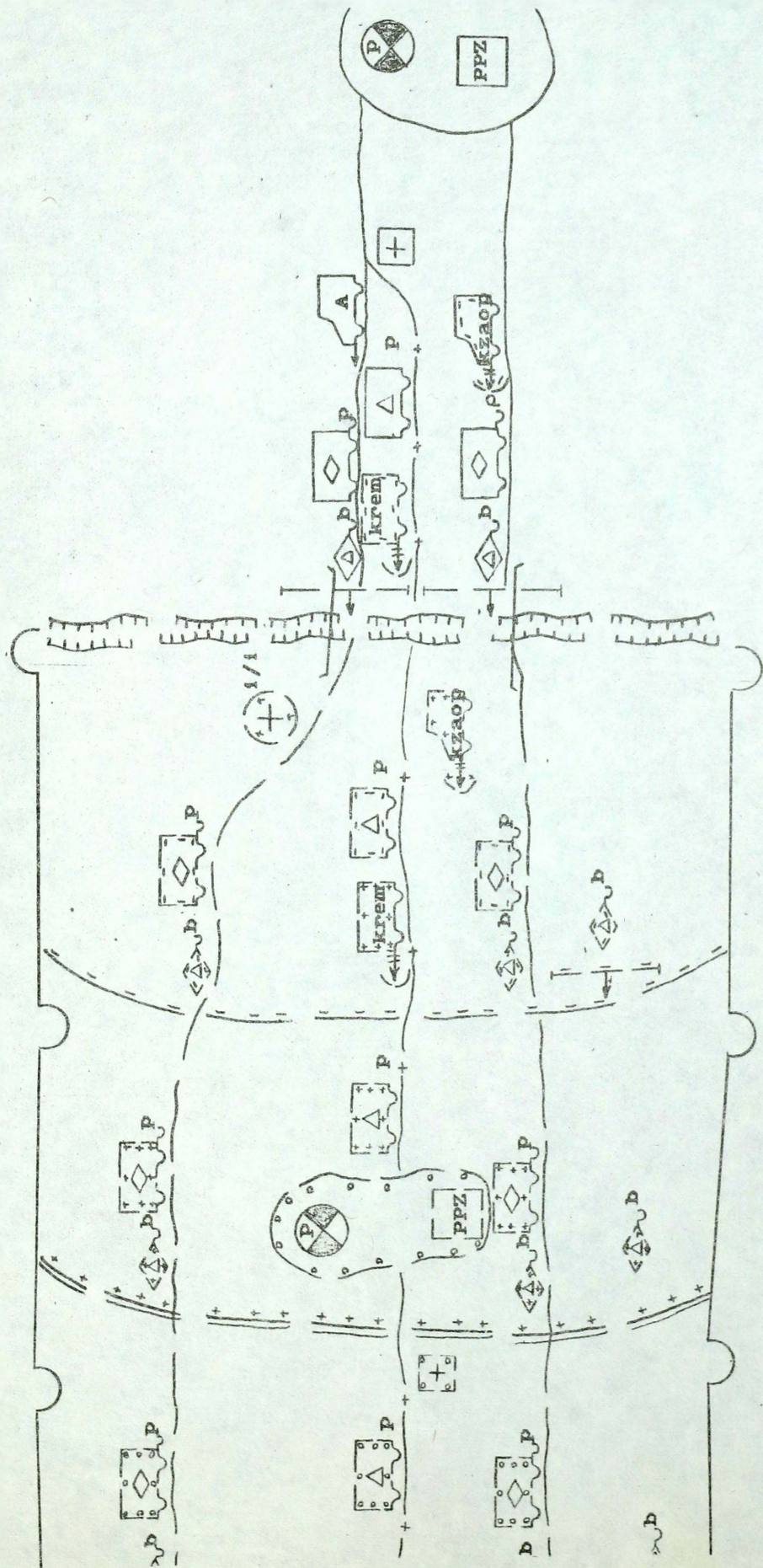
Załącznik nr 1
UGRUPOWANIE I ROZMIESZCZENIE PODODZIAŁÓW I URZĄDZEN LOGISTYCZNYCH PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO W OBRONIE
 /Wariant/

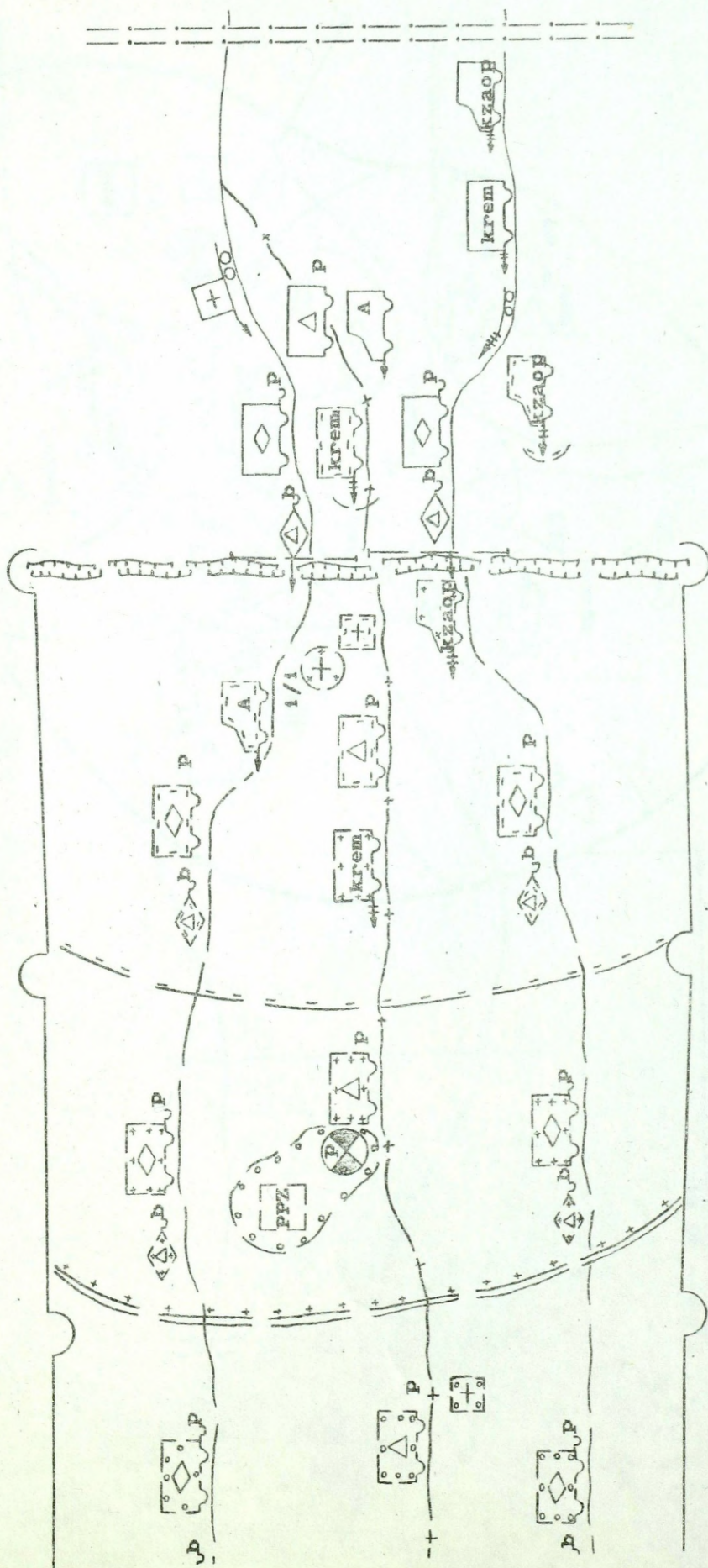
UGRUPOWANIE PODODZIAŁÓW LOGISTYCZNYCH PUŁKU W KATARCIO

DZIAŁANIE PODODZIAŁÓW LOGISTYCZNYCH PUŁKU W HATARCIU
W BEZPOŚREDNIEJ STYCZNOŚCI Z WIEPRZYJACIELEMI
/Wariant/

DZIAŁANIE PODDZIAŁÓW LOGISTYCZNYCH PUŁKU W NATARCIU
PO PODEJSCIU Z GŁĘBI cz. 1
/wariant/

WYKAZ LITERATURY

1. E. Nowak: Logistyka. Wsparcie (zabezpieczenie) logistyczne wojsk walczących. Przegl.Kwat. 1/234 z 1991 r.
2. E. Nowak: Problemy kierowania wsparciem logistycznym na szczeblu taktycznym. Przegl.Kwat. 2/235 z 1991r.
3. E. Nowak: Wsparcie logistyczne wojsk walczących. Problemy planowania materiałowego. Przegl.Kwat. 3-4/236-237 z 1991 r.
4. E. Nowak: Kierowanie wsparciem logistycznym pułku i dywizji. Skryp. AON 1991 r.
5. E. Nowak: Wsparcie logistyczne pułku i dywizji zmechanizowanej w walce. Ogólna teoria problemu. Skrypt AON 1992 r.

Wydrukowano w 56 egz.

Egz. nr 1-55 Bibl.GI.DZN

Egz. nr 56 Bibl.Szt.Gen.

Wyk. ppłk Szelaż

Druk K.S. dnia 25.1.93r.

Druk AON nr pf-71/WW

Korekta autorska.

<<

WYKAZ LITERATURY

1. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 2. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 3. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 4. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 5. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 6. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.
 7. Nowak: Logika. Warszawa (wydawnictwo) 1952. 200 s.

